

41
68

LACĂRA

NUL XVII

R. 697

OCTOMBRIE 1968

NOUL AN UNIVERSITAR

s-a deschis într-o atmosferă de entuziasm sărbătoresc

Deschiderea noului an universitar la Cluj s-a desfășurat în cadrul unei festivități entuziaste, la care a luat parte tovarășul Ion Gheorghe Maurer.

Au mai fost vizitate Academia de studii economice, Institutul politehnic, Institutul de arhitectură «Ion Mincu» și Facultatea de chimie a Universității București. La Institutul politehnic, tovarășului Nicolae Ceaușescu i-au fost prezentate planuri și date în legătură cu noul edificiu al institutului, care în etapa finală va oferi condiții optime de pregătire pentru 12 000 studenți, repartizați în 10-12 facultăți.

La Institutul botanic al Facultății de biologie al Universității București, ca și în toate celelalte centre de învățământ superior vizitate de tovarășul Nicolae Ceaușescu, întâlnirile au subliniat, în egală măsură, grija partidului și statului pentru tineretul studios, unitatea acestuia în jurul Partidului Comunist Român, adeviziunea sa deplină la politica internă și externă a partidului și guvernului.

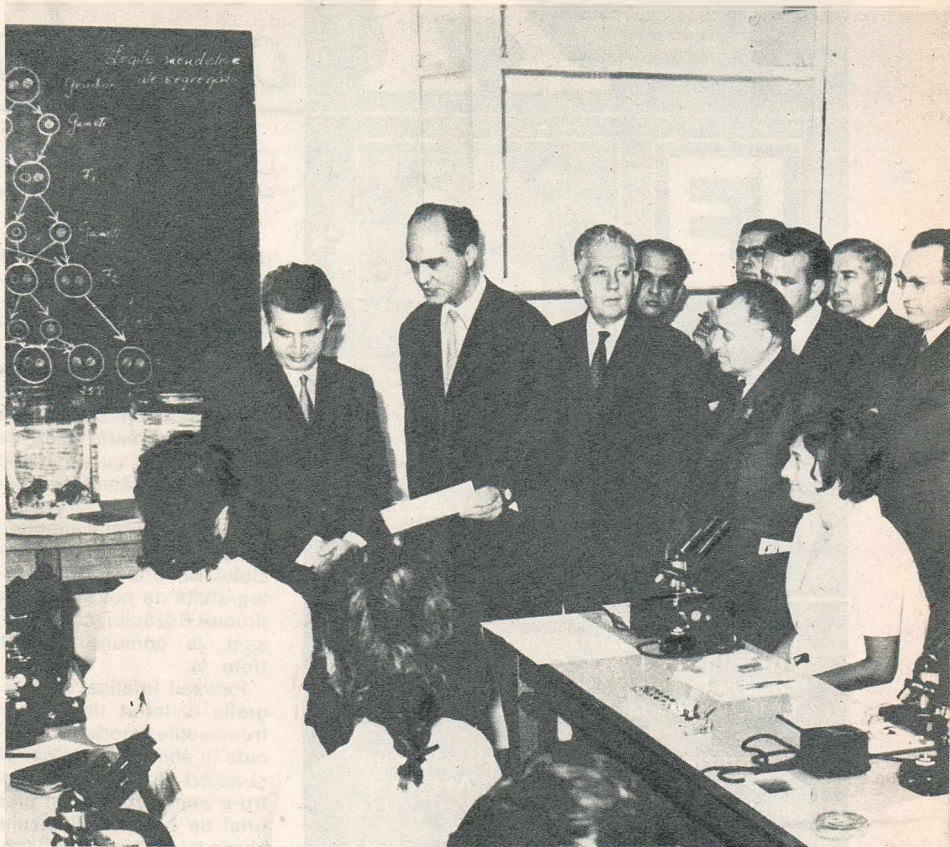

◀ La marele miting din Piața Universității, studenții bucureșteni au salutat cu ferve și dragoste prezența în mijlocul lor a tovarășului Nicolae Ceaușescu, însoțit de tovarășii Janos Fazekas, Leonte Răutu, Iosif Banc, Emil Drăgănescu, Mihai Gere, Manea Mănescu și Dumitru Popa. După cum se știe, cu acest prilej, tovarășul Nicolae Ceaușescu a rostit un amplu discurs, îndelung aplaudat de profesori și studenți.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu și ceilalți conducători de partid și de stat s-au oprit în săli de cursuri și laboratoare, interesându-se îndeaproape asupra activității de pregătire a studenților.

În toate centrele universitare ale țării, deschiderea cursurilor a decurs într-o semnificativă atmosferă sărbătorească. La acest important eveniment din viața tineretului studios și a profesorilor țării au luat parte tovarășii Gheorghe Apostol — la Brașov, Alexandru Birlădeanu — la Craiova, Emil Bodnăraș — la Tg. Mureș, Chivu Stoica — la Iași, Ilie Verdeț — la Timișoara, Maxim Berghianu — la Galați. Conducătorii de partid și de stat au făcut vizite la institutele de învățămînt, s-au întâlnit cu cadre didactice și studenți. De asemenea, la Institutul de mine din Petroșeni, la deschiderea cursurilor a luat parte tovarășul Bujor Almășan, ministrul minelor, iar la Institutul de petrol din Ploiești, tovarășul Alexandru Boabă, ministrul petrolului.

s-au deschis porțile universităților. Evenimentul poate fi multiplu comentat. Totul poate fi rezumat astfel: anul universitar 1968/69, continuînd și dezvoltînd succesele remarcabile ale învățămîntului nostru anterior, se caracterizează, de la început, prin aplicarea Directivelor C.C. al P.C.R. și a legii votate de Marea Adunare Națională, care au așezat învățămîntul superior pe noi baze, conforme cu dezvoltarea noastră materială și cu cerințele ei.

În sfârșit, s-au deschis porțile celor 47 de instituții de învățămînt superior și ușile a 187 de facultăți. Aproape 150 000 de studenți le-au călcat pragul, un prag după care vor găsi încă 55 708 metri pătrați de teren noi de învățămînt, construiți anul acesta, 3 080 noi locuri în cămine, 6 000 noi locuri în cantine. Noul an universitar aduce multe noutăți, evident de substanță: noi specialități, noile secții de subingineri (20 la număr), restructurarea planurilor de învățămînt, lărgirea și adîncirea democratismului universitar (alegerea senatelor, a consiliilor, a rectorilor și decanilor).

În sfârșit, despre toate acestea, vom avea ocazia să ne ocupăm în numerele viitoare ale revistei noastre.

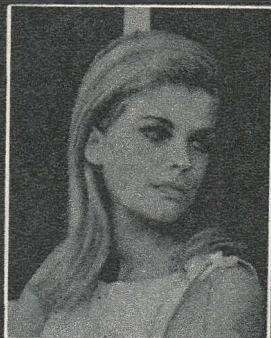

A

ctualitatea

Prezentarea
artistică
Vlad
MUSATESCU

COPERTA NOASTRĂ

Portret de față.

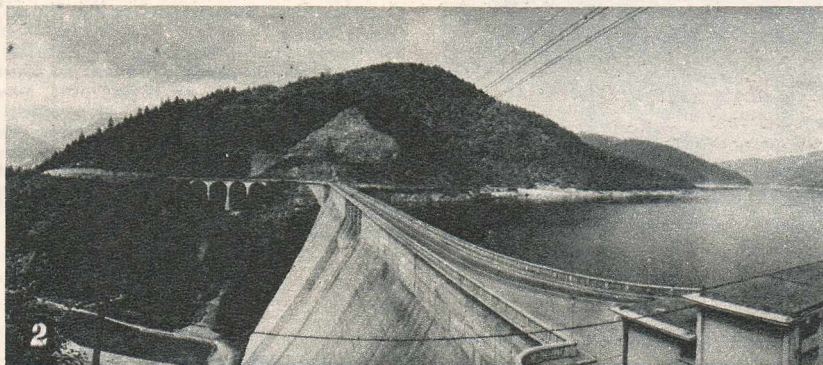
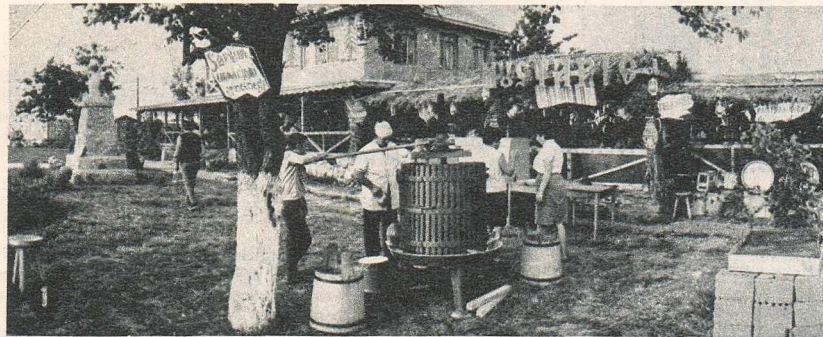
FLACĂRA. Redacția: București, Piața Științei 1, Sectorul 1. Căsuța poștală 4112, Of. 33. Telefon 17.60.10 — int. 1744. **TI-PARUL** executat la Combinatul poligrafic «Casa Științei».

Anunțurile de publicitate (reclamă) se primesc la următoarea adresă: Agenția de publicitate ISIAF — București, str. Eforiei, sectorul 6, telefon 16 79 45.

DIFERITE TIPURI DE FRUMUSEȚE

Călătorule! Dacă ai scăpat de ademenitoarea țuică de Buzău și urci mai departe, către ținutul de legendă al Vrancei, ai să-nțilnești mustăriile apărute de-a lungul șoselei o dată cu prima rugină a toamnei. Vesele temple te îmbie cu licoarea dulce și aromată ieșită de sub teascuri, cu pastramă întrecută în frăgezime doar de cîrnăciorii vrîncenești, dar și cu turburelul amintind faima Odobeștilor și Panciului. Bucuria sezonieră fotografiată de noi se află pe drumul Buzăului, către Focșani, în comuna Popești (foto 1).

Peisajul înfățișat în fotografia 2, intrat de mult în frumusețile moderne născute în anii noștri, te obligă și astăzi să poposești pentru a admira o dată în plus briul de beton al Bicazului care a întregit măreția Ceahlăului, așternîndu-i la picioare oglinda, lucie uneori, agitată de furtuni alteori, a mării născute din Bistrița.

SATUL CU MERE

Negreșit că aici trebuie să fie mărul lui Adam. Dar nu cel din gît, care gilgie la fiecare sorbitură, ci cel adevărat, din Biblie, care, după toate probabilitățile, ne-ar fi indus în păcat.

Satul Criștior, județul Bihor.

Mere. Sintem în luna merelor. Ionatane și batule, parmen aurii și alte soiuri, unele vechi de tot. Credeți, nu credeți, dar am văzut livezi în care mormane de mere putrezeau. De ce? Obișnuiți să care în care merele prin țară, pomicultorii din Criștior, la indecisa graniță cu moșii, le vindeau acestora poame uscate. Moșii reparau aici căzile (în care cireașa este fermentată pentru țuică) și ciuberele, în troc! Dar uneori cuptoarele nu mai pot încape recolta. Exodul cu căruțele s-a cam dus. Camioanele comerțului de stat au și ele capriciile lor pe care le cunoaștem minunat de bine. Satul dă mere cu duiumul. Specialiștii, din păcate, nu calcă pe aici și nu studiază acest fenomen colossal pedoclimatic, de soiuri, de vorba latinului, etcaetera. Satul însă, din veacuri, se rostește miraculos în producție și soiuri miraculoase, rizînd, cu toți dinții descoperiți, de specialiști.

Este, socotesc eu, inegalabila ironie țărănească, superioară prin forță și sens. Și iacă așa cresc merele în Criștior, ca într-un paradis al lor în care nici o mină inginerească nu le susține. E un fenomen care îmbie la cercetare. Nu?

AI. ANDRIȚOIU

ȘANTIER

PITEȘTI

Constructorii și montorii salbei de hidrocentrale de pe Argeș lucrează la terminarea lucrărilor de la Cerbureni, Vilsan și Cumpănița. Primele cantități de energie electrică vor fi produse la 15 decembrie a.c.

TG. MUREȘ

În noua zonă industrială a orașului a început construcția unei fabrici de mașini de calcul electromecanice. Asemenea mașini vor fi realizate pentru prima oară în țară. Fabrica va intra în funcțiune în 1970. Producția anuală va fi de 30 000 de mașini de calcul.

ROMAN

La uzina de țevi se află în plină construcție noul laminor de 6 țoli, care va produce anual 60 000 tone țevi pentru instalații și 40 000 tone burlane de foraj.

DEVA

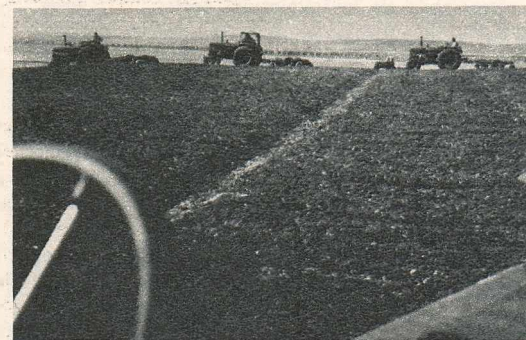
Lucrările de construcții-montaj ale mării termocentrale ce se înalță în prezent la Deva se desfășoară cu intensitate. La coșul de fum (înalt de peste 200 m) s-a depășit cota de 100 m și se înaintează zilnic cu 2-3 m.

HUNEDOARA

La combinatul siderurgic se află în construcție o nouă hală. Ea va fi folosită pentru pregătirea garniturilor de turnare necesare oțelărilor.

IAȘI

A început să se înalțe clădirea liceului industrial de construcții de mașini, compusă din 16 săli de clasă, două cămine cu o capacitate de 600 locuri, o cantină, sală de gimnastică.

PÎINEA DE MÎINE

Toamna, anotimpul împlinirilor și al stringerii roade pămîntești, își etalează marile ei frumuseți. Din pădur de porumb se adună știuleții de aur; din livezi se recitează merele parfumate, iar în cramele din marile podgorii vinul nou a început turburătorul său cîntec.

E o toamnă bogată în roade și în nădejdi. Pe cîmp un număr sporit de tractoare sînt gata să înceapă răturnarea brazdelor unde va fi semănată pîinea noască de toate zilele.

În cooperative agricole, în întreprinderi agricole stat, în stațiuni experimentale se fac imense pregătiri în vederea însămintărilor de toamnă, ca și pe tarlale C.A.P. Murighiol, județul Tulcea.

INSTANTANEE

DUMINICĂ: O ultimă imagine estivală de pe litoralul Mării Negre: Constanța s-a prelungit pînă la Ovidiu. Mindria constanțenilor și laudă constructorilor (foto: V. Moldoveanu).

LUNI: Delta Dunării, inegalabilă Delta. Toamna a coborît pe luciul lacului Uzlina, găsind pescarii la lucru (foto: M. Vasile).

MARTI: Prima fotografie a stagiunii Naționalului clujean: «Hora domnițelor» de Radu Stanca. Spectacolul, primit de public cu o vie satisfacție, a fost regizat de Ioan Taub (foto: A. Rosenthal).

gong!

MOMENT CULTURAL

Săptămîna trecută Braşo- l a trăit un moment cultu- l pe care localnicii îl con- deră deosebit, compus din nouă inaugurări: stagiunea teatrului experimental literar «Café-clubul ziaristilor».

E vorba, în primul caz, o inițiativă a Comitetului dețean U.T.C. și a filialei Uniunii scriitorilor. Spec- colul inaugural, compus n poezii ale lui Marin So- scu, a fost susținut cu rvă de actorii Alexe So- viev și Ștefan Dedu-Faca. A doua inaugurare se re- ră la o lăudabilă inițiativă filialei Uniunii ziaristilor: tr-un cadru foarte frumos adecvat se pot întîlni zilnic a o cafea» ziaristii, scriito- și artiștii din localitate, himbînd impresii de călă- rie și audiind, de fiecare tă, foarte scurte «în- mnări» orale, pe diferite me.

150 - INGINERIE - 150

E vorba de împlinirea a 100 de ani de la organizarea imelor cursuri de inginerie n România.

Sărbătorirea va avea loc curînd, sub auspiciile institutului politehnic. Adu- area festivă va evoca, în ța unui auditoriu format n cadre ale învățămîntului superior tehnic din Capitală din provincie, drumul par- urs de la primele lecții de ginerie și rezistență înute 1818 de către Gheorghe azăr în București.

În plus, în toate institutele e învățămînt superior teh- c se vor organiza sesiuni iințifice ale personalului idactic.

În peisajul autumnal, deschi- derea teatrelor aduce totdea- una un spor de poezie și inte- res. Gongurile noii stagioni au bătut. Ca de obicei (și din pă- cate), cortinele s-au ridicat pes- te reluări. Primele premiere ale noii stagioni sînt, în general, în stare de finisaj. Iată cîteva mai interesante, de natură să sugereze o anumită latură — cea universală — a repertoriu- lui: «Becket» de Jean Anouilh la Teatrul Național «I.L. Ca- ragiale», în regia lui Horea Popescu, și «Orașul nostru» de Thornton Wilder, în regia lui Mihai Berechet. La Teatrul «Lucia Sturdza-Bulandra» re- ține atenția «Meteorul» lui Fr. Dürrenmatt, în regia lui

Valeriu Moiescu. Să mai no- tăm «Frumoasa duminică de septembrie» de Hugo Betti, la Teatrul «C.I. Nottara», și «Îngrijitorul» de Harold Pin- ter la Teatrul Mic. Teatrul «C.F.R.-Giulești»: redeschide- rea sălii teatrului cu «Mește- rul Manole» de Lucian Blaga, în regia lui Dinu Cernescu.

La Opera română: «Povesti- rile lui Hoffmann», în regia lui Hero Lupescu, și la Teatrul de stat de operă «Voievodul țiganilor» de Johann Strauss, în regia lui Nicușor Constan- tinescu și Ion Dacian, artist al poporului.

Așadar, gongul a bătut. Să vedem ce se ascunde după cortină!

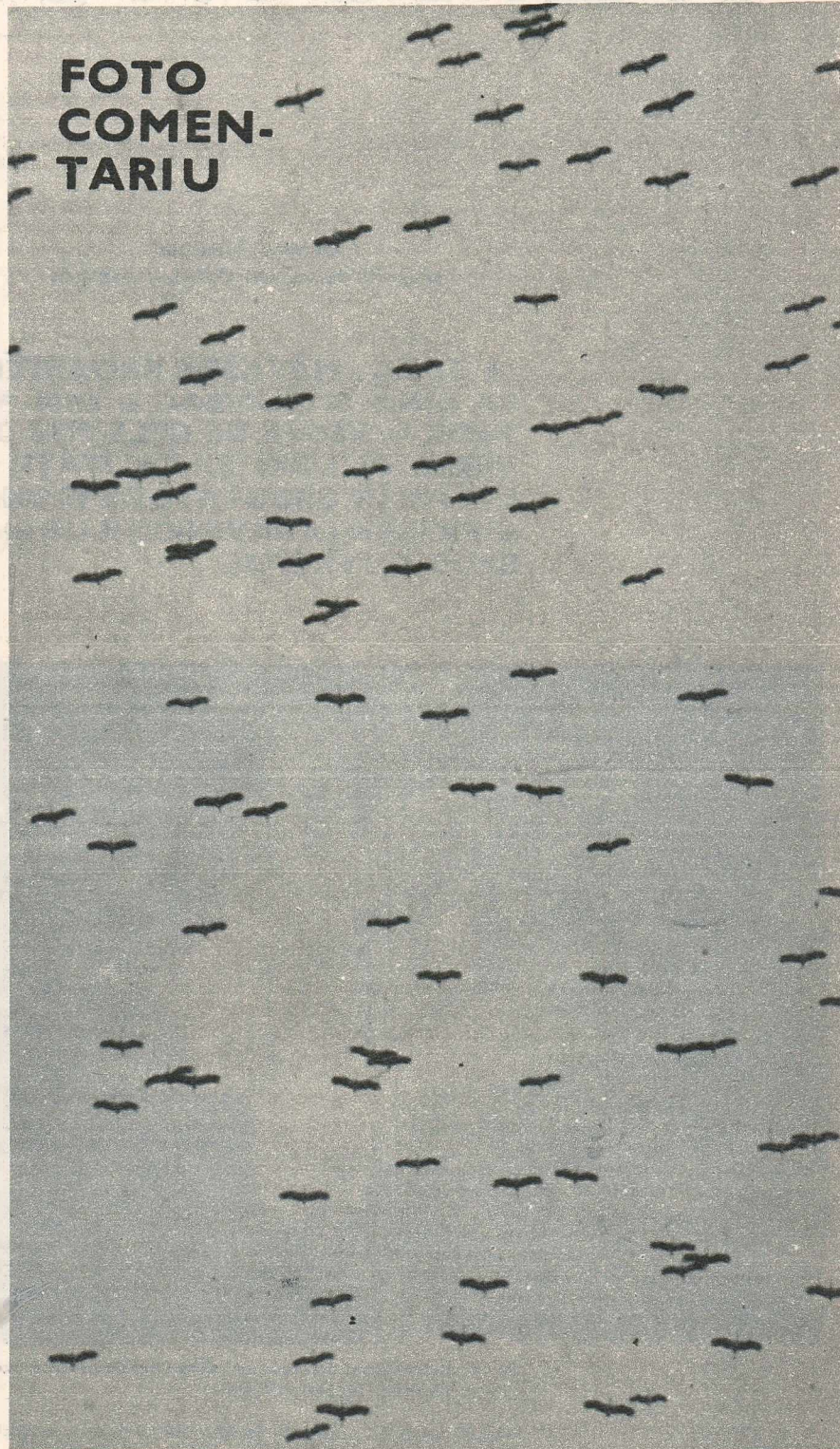
LEUL ȘI CĂTELUL

De doi ani gospodinele au un mare necaz. De doi ani o problemă minoră a devenit o problemă majoră. De doi ani gospodinele, mai cu seamă cele din orașe, colindă degeaba piețele. Caută cu sufletul la gură un banal și tradițional produs agroalimentar. Rareori cînd găsesc acest produs. Și cînd îl găsesc plătesc pentru el prețuri absurd de mari. Care este acest produs rar la vedere, al cărui preț depășește de cîteva ori pe cel al trufandelor importate din cealaltă emisferă? Usturoiul, domnilor. Poți să-i oferi soției cei mai frum- oși pantofi Guban, poți să-i dăruiești parfum Madame Rochas, poți să-i cumperi podoabe, dar ești în imposibilitate de a-i spune: «Poftim, draga mea, ți-am adus un kilogram de usturoi». Încercați să realizați această performanță și vă asigur că nu veți reuși. De ce? Pentru simplul motiv că usturoiul nu se mai vinde cu funia sau kilogramul. Alt fel se vinde. În cantități infime. Dai un leu și primești un cățel de usturoi. Iată de ce acest produs de care, pînă în urmă cu doi ani, gemeau piețele României, a devenit podoabă rară și scumpă. Este aproape incredibil, dar acesta e adevărul: un kilogram de usturoi a ajuns la 60 de lei și chiar mai mult.

Oare ce s-a întîmplat? O fi leguma aceasta atît de dificilă? Aca- demicienii, marii noștri oameni de știință n-au descoperit încă tainele cultivării usturoiului? Nici vorbă. Cultivăm usturoi din vremuri imemorabile și niciodată n-a existat la noi o «dramă» a usturoiului. E vinovată agricultura? Da și nu. Trebuie să-i acordăm agriculturii, mai cu seamă în acest an, circumstanțe atenuante. Seceta și-a înfipt destule gheare în holdele țării, în vara acestui an. Dar în 1967 n-am avut secetă. Am avut ploi la timp. Usturoi, ba. De ce? Pentru că majoritatea unităților agricole nu l-au semănat. Trebuie criticate unitățile agricole pentru faptul că au redus la minimum suprafețele cultivate cu usturoi? Da și nu. Trebuie să fie clar pentru toată lumea că producătorii de bunuri agricole nu pot și nu trebuie să lucreze numai de dragul entuziasmului. Există o clară, o strălîmpede politică economică, care trebuie aplicată în litera și spiritul ei. Se pare că tovarășii din Comitetul pentru prețuri au dat greș atunci cînd au fixat la usturoi niște prețuri nestimula- toare, din care era exclus principiul cointerăsării materiale.

Acum... știți și dv... Nici în acest an nu vom avea usturoi. Dăm însă semnalul de alarmă pentru anul viitor. Să ne citească forurile în drept cărora — ierte-ne — dar trebuie să le-o spunem: «Nici usturoi n-au mîncat, nici gura nu le miroase».

George CIUDAN

Pleacă cocorii. Fotografie dedicată de revista noastră scriitorului Geo Bogza și articolului său «Cocorilor», publicat în «Contemporanul» nr. 38 din 20 septembrie.

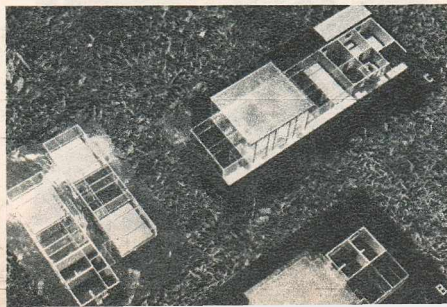
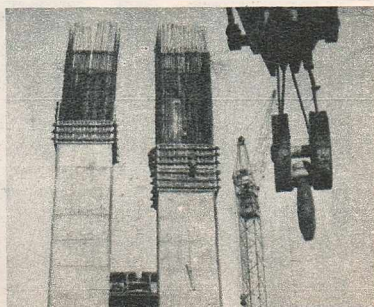
Fotografie de Lică IOSIF

RI: Ne aflăm din nou pe șantierul tralei Porțile de Fier. De data aceas- a fotografia unul dintre aspiratoa- re se vor monta marile turbine ale electrice (foto: I. Trandafirescu).

JOI: Drumul dintre colosul de oțel al Combi- natului siderurgic și orașul Galați se scurtea- ză, datorită unui modern viaduct (aflat în construcție), cu peste 10 kilometri (foto: I. Andrei).

VINERI: Institutul Proiect-București ne-a pus la dispoziție macheta noilor locuințe diferențiate, ca număr de camere, confort și preț, și care au intrat în construcție (foto: M. Alexe).

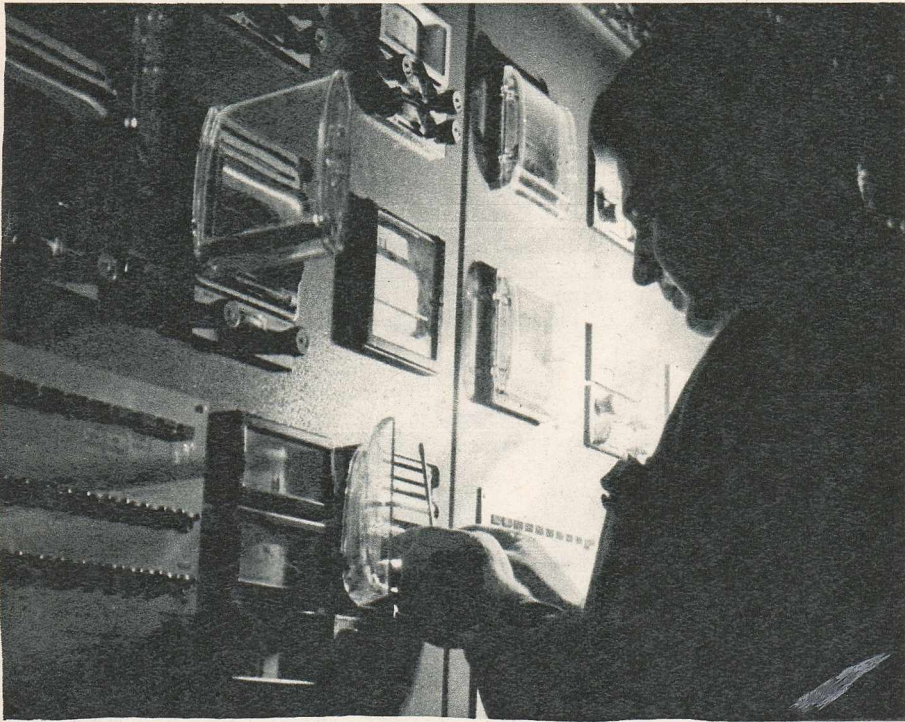
SÎMBĂTĂ: Iată o imagine plină de poezie și care poartă totuși o pro- zaică denumire: «Camping la Muri- ghiol» (foto: M. Vasile).

„TEROMUL” ÎN ARENA

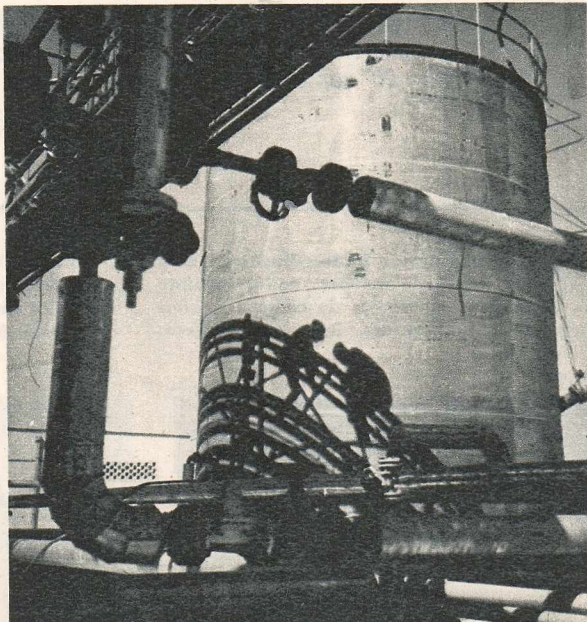
de Mihai HETCO
Fotografii de Arcadie OSMULCHEVICI

● DE LA «MĂTASEA BROAȘTEI»,
LA LÎNĂ ȘI BUMBAC ● DIN PE-
TROL — STOFE DE CELE MAI DI-
VERSE CULORI ȘI CALITĂȚI! ●
UN FIR ÎN GREUTATE DE 10 000 T
● EXIGENȚA SĂVINEȘTILOR ȘI-A
SPUS CUVÎNTUL

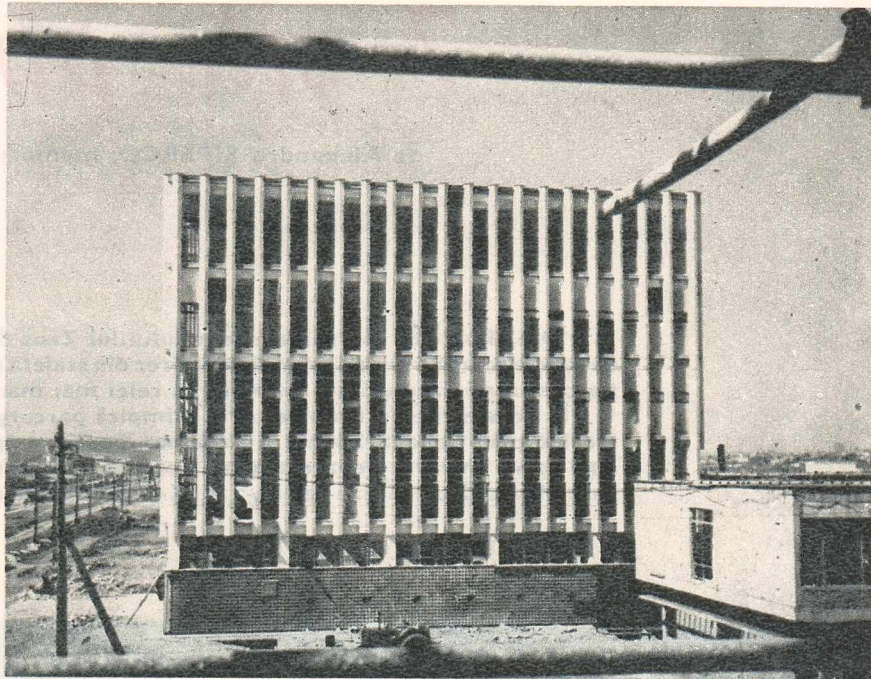
Se verifică tabloul de comandă al secției de polimerizare
(Trifu Coman, electrician-șef).

Un cilindru de aluminiu strălucind în soare: turnul de
răcire a apei recirculate.

Montarea instalației electrice la rezervoare și la estacada metalică de deservire a lor.

Estetic și funcțional. Clădirea principală a uzinei care va adăposti poli-condensatoarele și transesterificatoarele.

În zona industrială a Iașului, această prezență atât de inedită pentru orașul al cărui nume era sinonim cu viața patriarhală și molcomă, cu liniștea «asurzitoare» cum atât de plastic s-a spus, am fost martorul creșterilor vertiginoase ale unora dintre cele mai noi obiective ale industriei noastre. Nu cunosc alt oraș care să-și știe atât de bine, atât de plener dezvălui comorile. Dealurile succesive ce-l înconjoară relevă retinei averse de noutăți ultimele schimbări, înnoirile «de ultima oră». Dincolo de podul Roșu, în «Brosăria» de elegiacă și, vai! de tristă amintire, învecinându-se cu Tătărașii, cartier a cărui nouă înfățișare l-ar face de nerecunoscut celor care de mult nu i-au mai bătut caldarîmurile, unitățile industriale de prim rang se înșiruie într-o armonioasă și firească succesiune.

Rînd pe rînd, pînă departe spre Bucium, fabrica de țesături, fabrica de mătase, uzina metalurgică și cea de mase plastice, uzina de țevi ori fabricile de ulei și panificație potențiază acest teritoriu de câteva sute de hectare.

Ultima prezență, poate cea mai impresionantă din acest șirag, datorită noutății și tehnicității sale extrem de ridicate, este Uzina de fibre și fibre sintetice. Pe o suprafață de 16 hectare, alumiul, aliajele fine de tot felul, sticla și betonul au suferit metamorfoze dintre cele mai surprinzătoare, definitivându-se în instalații complicate, adevărate alambicuri, ori clădiri complexe în ale căror încăperi etanșe se vor toarce fantastice caiere ce desfid (prin calitățile lor «tehnice», evident) oricît de fabuloasă «lînă de aur».

Pentru că acest șantier în plină eferveșcență, ale cărui lucrări au fost deja îndeplinite în proporție de 90%, va produce, din momentul cînd toată aparatura va lucra la parametrii proiectați, zece mii tone de fibre poliesterice tip bumbac și lînă.

Din 1966 și pînă la finele acestui octombrie, cînd instalațiile vor intra în probe tehnologice, urmînd ca în continuare să înceapă să producă, miile de muncitori constructori, instalatori și electricieni au depus și depun în continuare o muncă de cea mai înaltă calitate, care va garanta, după cum au ținut să ne asigure specialiștii cu care ne-am întreprins, un flux continuu și o calitate constantă a produsului.

«Lînă» și «bumbacul» care se vor produce la Uzina de fibre și fibre sintetice au, după cum probabil își dă seama oricine, altă prove-

niență decît cea furnizată de stîna științifică de la Palas, să zicem. Petrolul, această substanță atât de complexă, această «pîine» a industriilor de tot felul (și nu numai a industriilor!...), prin unii din subprodușii săi ca monoetilenglicolul și dimetilterestatul, nume ce evocă parcă infinite și înfinit de complicate reacții în lanț, asigură materia primă. Aduse de la Brazi, aceste produse vor suferi în instalații complexe succesive operații de presare, topire, preparare, pentru a aduce, în final, polimerii în stare de fibre colorate, care în amestec cu lînă și bumbac vor servi confecționării celor mai diverse stoffe.

— Anticipînd asupra destinului «Teromului» (numele comercial al stoffei care va rezulta din această combinație de fibre artificiale și bumbac ori lînă), aș afirma că produsul acesta va fi superior celui care are la bază melana fabricată la Săvinești — ne asigură directorul uzinei, ing. Ion Stoicu. Concură la aceasta instalațiile de înaltă tehnicitate cu care este dotată uzina (instalații care, cum s-a mai arătat, vor trece în următoarele săptămîni «probele de foc» ale verificărilor de tot felul), precum și termenii devansați ai lucrului pe șantier, element ce va asigura, fără îndoială, un «start» impecabil producției în trimestrul III al lui '69.

...Într-adevăr, urmîrind stadiul lucrărilor de pe șantier am rămas impresionat de ritmul lor, ca să zic așa «constant accelerat». «Emisarii» M.C.I.C.R. (Ministerul Construcțiilor pentru Industria Chimică și Rafinării) realizează înainte de termenii stabiliți construcțiile și instalațiile ce le revin în sarcină. În ultimele zile, eforturile sînt concentrate pentru definitivarea montărilor la instalația de distilare, la secțiile de polimerizare, stilare și etirare. Complicatele și atât de sensibilele aparate de măsură și control au și intrat în probe tehnologice. În continuare vor urma ultimele verificări la instalațiile de azot pur și aer. O verificare și un examen în același timp.

Un examen a doi ani de eforturi concentrate, a unei continue confruntări cu exigențele aparatului de nivel mondial.

Despre felul cum se muncește pe acest șantier-pilot al industriei noastre chimice s-ar mai putea scrie multe. De pildă, este cit se poate de semnificativ faptul că mașinile, o dată ajunse să producă la parametrii proiectați

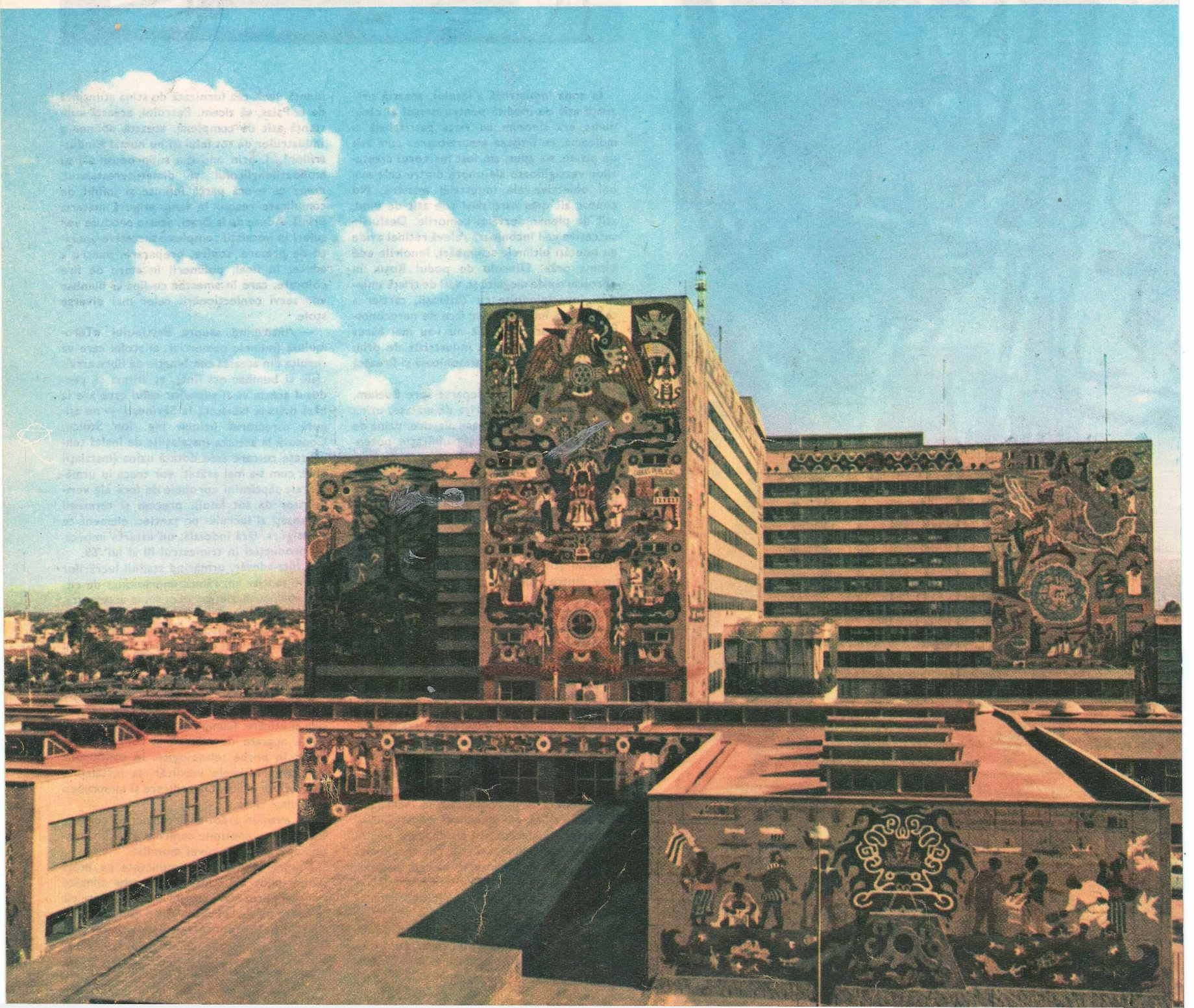
CIUDAD DE MEXICO

7 zile pînă la J.O.

de Alexandru ȘIPERCO, membru al Comitetului Internațional Olimpic

Din clipa cînd pe ruinele templului lui Zeus din dumbrava Olympiei a țîșnit prima flacără aprinsă de razele soarelui și cînd primul atlet grec din ștafeta internațională a pornit să alerge purtînd torța olimpică, s-a pus în mișcare uriașul angrenaj al celei mai mari sărbători sportive a tineretului lumii.

În aceste zile, în timp ce torța olimpică parcurge lungul drum evocator al descoperirii Lumii Noi — trecînd prin Genova, Spania și Bahamas, pentru a aprinde flacără pe marele stadion olimpic exact în ziua cînd se va aniversa debarcarea lui Columb în America — sportivi de pe toate continentele se îndreaptă spre Mexic să celebreze cea de-a XIX-a Olimpiadă a timpurilor moderne.

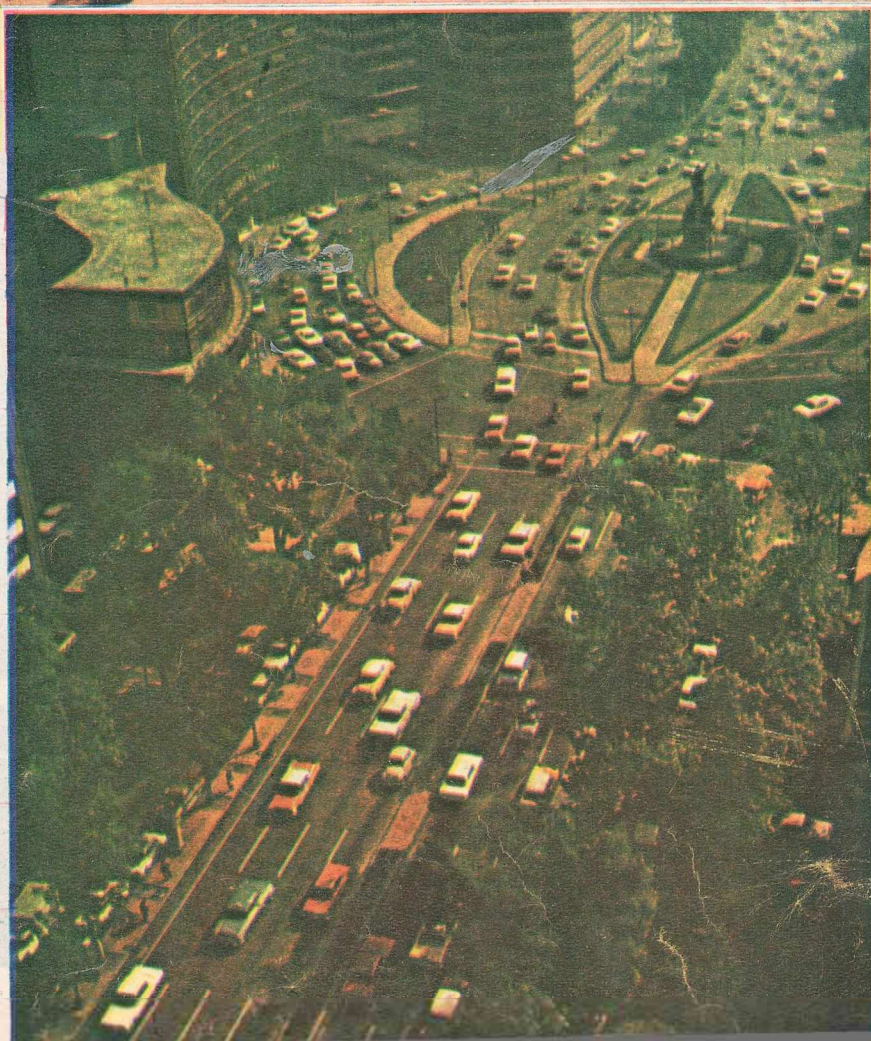

▲ **Dansul «quetzalilor»,** datînd din epoca prehispanică. El va fi prezentat, alături de alte manifestări folclorice tradiționale, în cadrul programelor culturale ale Olimpiadei.

◀ **Ansamblu arhitectonic** tipic mexican. Colaborarea dintre constructori și artiștii plastici are, în această țară, o veche tradiție și realizări strălucite.

Paseo de la Reforma, una dintre principalele artere ale orașului gazdă.

În neîncetata evoluție a Jocurilor Olimpice, ediția de anul acesta va reprezenta o nouă culme: 7 226 sportivi din 119 țări se vor întrece la cele 172 probe din 18 ramuri de sport — față de 285 sportivi, reprezentînd 13 țări, la primele Jocuri Olimpice moderne de la Atena în 1895, și 4 689 sportivi din 56 țări participanți la cele dintîi jocuri de după cel de-al doilea război mondial, desfășurate la Londra în 1948.

Creșterea amplitudinii Jocurilor este prin ea însăși impresionantă. Ea este însă infinit mai puțin semnificativă decît extinderea influenței lor asupra ansamblului societății omenitești prin larga difuzare a principiilor profund umanitare care au stat la baza Jocurilor Olimpice încă de la crearea lor. Dacă la Londra, Helsinki și Melbourne influența lor nemijlocită se răsfrîngea, în primul rînd, asupra concurenților și a spectatorilor prezenți în tribune, la Roma numărul celor care le-au putut urmări s-a multiplicat de 100 de ori datorită rețelei televiziunii europene, la Tokyo, cu ajutorul «Syncom»-ului, acest număr a fost de 1 000 ori mai mare, iar la Mexico Jocurile Olimpice se vor desfășura, de fapt, în fața a cel puțin 1 000 000 000 de spectatori.

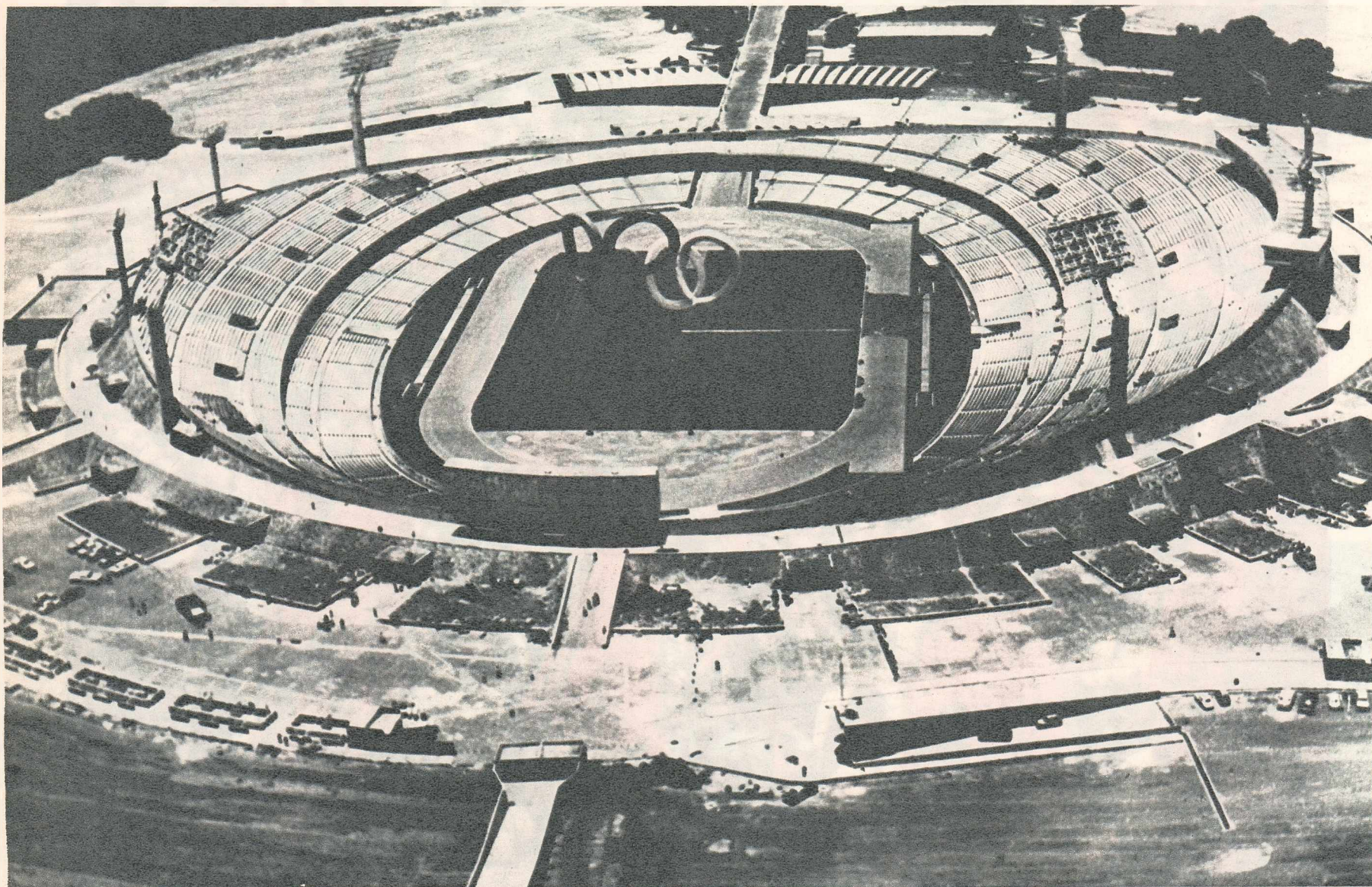
De acum încolo, aproape întreaga omenire

(Continuare în pag. 10)

CIUDAD DE MEXICO

Însemnele olimpice deasupra marelui stadion din Ciudad de Mexico.

În fotografia de jos: trei dintre tinerele gazde ale sportivilor și ziaristilor ce vor popula «Satul olimpic».

va putea urmări spectacolul uriașelor metropole pavoazate, mulțimile tumultuoase care întâmpină torța olimpică și tăcerea solemnă, plină de reculegere, care salută primele vîlvăți ale flăcării olimpice, izbucnirea frenetică a publicului la sosirea cursei de 100 m, liniștea adîncă, plină de încordare, în momentul suprem al săriturii în înălțime, clamoarea imensă ce se ridică, aidoma unei incantații, întâmpinînd sosirea învingătorului maratonului, ca și uralele adresate ultimului sosit care a înțeles să lupte pînă la capăt, spectacolul emoționant al stadionului din ultima seară a Jocurilor, înstelat de torțele de hîrtie aprinse de public, salutînd coloana de sportivi care părăsesc terenul braț la braț, în timp ce pe uriașul tablou care a înregistrat rezultatele supremului efort omenesc se aprinde chemarea adresată tineretului lumii de a se reîntîlni peste patru ani, pentru a serba o nouă Olimpiadă, într-o altă capitală a lumii.

Dincolo de amploarea și valoarea spectacolului sportiv, de sutele de milioane cheltuite pentru a-l realiza, de uriașa publicitate de care se bucură, Jocurile Olimpice reprezintă, prin mesajul etic și prin universalitatea lor, o manifestare unică în genul ei în lume.

Emoții de a asista la depășirea neîncetată a limitelor posibilităților omului, cu încă un pas sau o secundă, în lupta veșnică a omnirii cu spațiul și timpul, i se adaugă afirmarea concepției morale elevate a Jocurilor. Adversari care au depus ani de zile, de bunăvoie, un efort de-a dreptul supraomenesc de autoperfecționare se înfruntă într-o luptă loială, pentru a obține suprema consacrare, respectînd regulile cavalești ale stimei

față de adversar, ale înfrîngerii acceptate cu zîmbet.

Adunînd reprezentanți ai numeroase țări și teritorii, indiferent dacă sînt sau nu membre ale O.N.U., recunoscute sau nu pe plan diplomatic, prietene sau cu relațiile rupte, Jocurile Olimpice au reprezentat și reprezintă manifestarea năzuinței de pace și de bună înțelegere între popoare, a dorinței tinerilor din întreaga lume, fără deosebire de rasă, naționalitate, religie, convingeri politice, de a se întîlni și a se întrece în spiritul prieteniei și al respectului reciproc, al dreptului fiecărei țări de a se afirma potrivit propriilor ei tradiții și concepții de viață.

Este a cincea ediție postbelică a Jocurilor Olimpice la care participă România socialistă. Deși țară mică, lipsită de experiență îndelungată în domeniul sportului și de posibilitățile materiale ale marilor puteri, condițiile pe care le-a creat regimul nostru socialist pentru dezvoltarea sportului, vitalitatea și entuziasmul tineretului nostru ne-au situat, la ultimele trei ediții ale Jocurilor Olimpice, în grupul primelor 10-12 țări fruntașe în sport.

Și de data aceasta, dincolo de prilejul pe care ni-l vor oferi sportivii noștri de a vedea din nou, ca de atîtea ori pînă acum, drapelul țării noastre înălțîndu-se deasupra podiumului învingătorilor, delegația noastră va fi purtătoarea mesajului păcii și al bune înțelegeri, al dreptului fiecărui popor de a se dezvolta neîngrădit, potrivit propriilor lui căi și tradiții, al dorinței poporului nostru de a contribui din plin la tezaurul comun al culturii și la afirmarea deplină a fraternității umane.

UN IMPERATIV AL LEGALITĂȚII SOCIALISTE: APĂRAREA AVUTULUI OBȘTESC

**masă rotundă organizată
de „Flacăra“**

participă:

IONELA CORNESCU
— judecător la Tribunalul suprem

DUMITRU POPESCU
— procuror-șef la Procuratura municipiului
București

TOMA ALBULEȚ
— director general al Direcției generale
comerciale a municipiului București

Conf. univ. dr. **SIEGFRIED KAHANE**
— șef de sector la Institutul de cercetări
juridice

Lt. col. **DUMITRU TUDORANCEA**
— Inspectoratul Miliției municipiului Bucu-
rești

MIRCEA DRAGOMIR
— directorul Controlului financiar din
Ministerul Industriei Construcțiilor

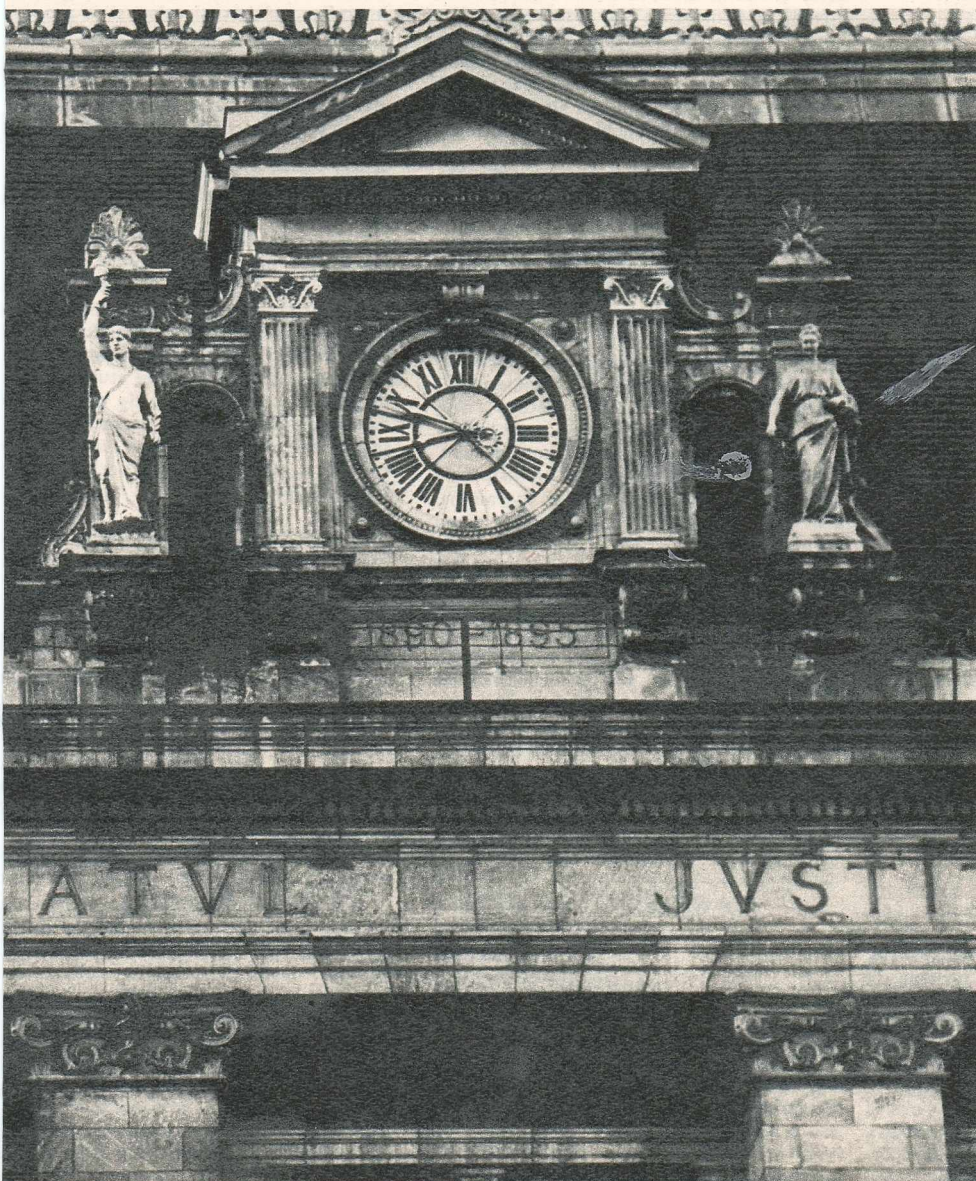
GHEORGHE GHICA
— locțiitorul contabilului șef de la uzinele
«Electronica»

DOINA BENEĂ
— judecător la Tribunalul municipiului
București

ION MIEREANU
— Direcția controlului financiar din Mi-
nisterul Industriei Alimentare

FILAREȚ ȚINTARU
— directorul Complexului Nord-Hotel

NICU ANTONESCU
— responsabilul magazinului «Electro-
tehnica»

UNSPREZECE SPECIALIȘTI SE PRONUNȚĂ: EXISTĂ UN RAPORT DE INTERDEPENDENȚĂ ÎNTRE EDUCAȚIA CETĂTENEASCĂ ȘI FORMAREA CONȘTIINȚEI SOCIALISTE, ÎNTRE DREPT ȘI MORALĂ

Dumitru Popescu

Ionela Cornescu

Siegfried Kahane

Toma Albuț

Dumitru Tuc

Societatea noastră a creat climatul necesar încetățenirii unor relații bazate pe corectitudine, respect și stimă reciprocă în toate domeniile de activitate. Organismul nostru politic a cunoscut numeroase perfecționări — de la etapă la etapă — care și-au găsit expresia în înlăturarea unor deficiențe ale trecutului, în promovarea noului, în lumina cerințelor organizării și conducerii moderne a economiei și a întregii vieți sociale. Ca nicicând în trecut, membrii colectivității noastre participă conștient, activ la desăvârșirea edificiului construcției socialiste.

În acest context apare firească întrebarea: ce ne frânează, ce piedici ne stau în cale și trebuie înlăturate? Întrebarea este cu atât mai actuală cu cât, într-un sector sau altul, sînt încă de semnalat atitudini incorecte care, uneori, capătă caracter infracțional, îmbrăcînd forma unor fapte antisociale grave. Care sînt condițiile favorizante? Cum, prin ce mijloace pot fi ele înlăturate? Ce se propune în acest sens?

Iată tema dezbaterii în jurul mesei rotunde organizate de redacția revistei «Flacăra», la care au participat reprezentanți ai justiției și procuraturii, ai unor sectoare industriale și comerciale, lucrători din construcții, reprezentanți ai Inspectoratului Miliției municipiului București.

O DEFINIȚIE NECESARĂ

Conf. univ. dr. SIEGFRIED KAHANE: Pentru început, socotesc că ar fi necesare unele precizări de principiu cu privire la însăși noțiunea de infracțiune. Dacă ar fi să dăm cea mai simplă definiție, infracțiunea este acea încălcare a legii care prezintă un

asemenea grad de pericolozitate socială încît — pentru combaterea săvîrșirii ei — folosirea unor mijloace economice, sociale, culturale, politice nu este suficientă, apărînd necesară folosirea unor mijloace juridice, și anume, a unor de natură penală, mai precis a sancțiunii penale, adică a pedepsei. Iar pedeapsa, pentru a fi eficace, trebuie să aibă, pe de o parte, un caracter de intimidare a celor tentați să săvîrșescă fapte penale, iar pe de altă parte, un caracter educativ, urmărindu-se repunerea infractorului în situația de a putea fi reintegrat în viața socială. Și cu cît momentul aplicării pedepsei este

mai apropiat de săvîrșirea faptei, cu atît efectul ei este mai accentuat. Spunem că mijloacele juridice se adaugă mijloacelor politice, economice, culturale, sociale folosite pentru combaterea infracțiunii. Fără îndoială că, într-un stat socialist, primul trebuie să aparțină altor mijloace decît cele penale, acestea trebuînd să fie folosite numai acolo și atunci cînd celelalte mijloace s-au dovedit a fi ineficace sau insuficiente. Nu vreau cîtuși de puțin să spun prin aceasta că minimalizez importanța sancțiunilor penale. Dimpotrivă, mijloacele juridice penale nu numai că sînt importante, dar sînt și absolut necesare pentru ca fenomenul infracțional să fie combătut. Este însă necesar ca legea să fie aceea care incriminează fapta, care să arate ce anume fapte constituie infracțiuni, pentru ca în felul acesta să putem asigura legalitatea socialistă. La rîndul lor, organele judiciare sînt chemate să respecte această legalitate și să vegheze la respectarea ei, în sensul de a descoperi, trimite în judecată și sancționa pe cei care săvîrșesc infracțiuni. În felul acesta, legalitatea socialistă este pusă într-adevăr în slujba construirii socialismului.

IONELA CORNEȘCU: Este o realitate faptul că mijloacele de luptă contra infracțiunilor s-au îmbunătățit considerabil, organele de urmărire penală și instanțele judecătorești depunînd strădanii mereu mai mari pentru a preveni săvîrșirea de fapte antisociale.

Acum, la început de discuție, aș vrea să ridic o problemă. Și anume: după ce un judecător a soluționat un dosar sau după ce organele de urmărire penală și-au finalizat actele procesuale în legătură cu un dosar, înseamnă că misiunea lor s-a încheiat? Nicidcum. Ei trebuie să acționeze mai departe, sesizînd cauzele care au determinat, care au favorizat săvîrșirea infracțiunii. Aceasta înseamnă a duce o activitate creatoare, a urmări să se facă ordine pînă în cel mai mic detaliu. Așadar,

CARE SÎNT CAUZELE FAVORIZANTE ALE UNOR INFRACTIUNI?

Iată, în domeniul construcțiilor, lipsa unei organizări eficiente a evidenței materialelor ocazională sustragerii; la fel lipsa pazei sau o pază ineficientă acolo unde se depozitează materialele. De asemenea, întîlnim sustrageri care se repetă, infractorii lucrînd

nestînjeniți, pentru că nu se fac la timp, potrivit dispozițiilor legale, inventarele și reviziile. Apar și aspecte de incompetență a cadrelor care fac unele inventare. Am tîlnit, în mai multe dosare, situații cînd rezorții de inventariere au dovedit multă superficialitate, n-au făcut pe teren un sondaj bunurilor, înscriind drept existent tot li se dicta de către oameni incorecți și ast se umflau cantități și valori și se acopere lipsuri provenite din sustrageri. Lipsă grija gospodărească se observă și în a sectoare de activitate. De aici se desprînge ideea pe care vreau s-o subliniez, și anume în unele cazuri, conducerile unor organizații socialiste au nesocotit principiul potricăruia cel ce gospodărește valori materii și bănești trebuie să și răspundă de apărarea lor.

De aici, și numai de aici începe scara rîndurilor pentru ceea ce se întîmplă întreprinderea respectivă. De aceea, e total greșită concepția că prevenirea și desprinderea pagubelor ori infracțiunilor ca exclusiv în sarcina organelor de miliție, procuratură și justiție. Mai ales atunci cînd conducătorii unor unități au de păstrat valori materiale, ei sînt obligați să se preocupe securitatea, de apărarea lor; să le gospodărească cu mai multă grijă decît dacă ar fi bunurile lor proprii.

CINE GESTIONEAZĂ BUNURILE?

Pun această întrebare pentru că mereu duce gîndul la avutul obștesc. Problema este să nu se mai aibă încredințate gestiuni unor oameni fără pregătire și experiență. Consider că este admisibil ca gestiuni mari, de sute de mii de lei sau chiar mai mult, să fie minime de salariați care nu cunosc nici aritmetica care nu știu să adăuneze niște sume, atît mai mult cu cît lipsa de cultură e terenul cel mai propriu pentru imoralitate.

DUMITRU POPESCU: Pentru combaterea unor asemenea practici s-a acționat într-o perioadă mai puțin, într-alta mai mult. În fapt, în toate cazurile trebuie să meargă pînă la tragerea la răspundere materială a conducătorilor de unități economice care au angajat gestionari prin încălcarea legii. Or, legea prevede clar că atunci cînd s-au încălcat dispozițiunile privind angajarea unui gestionar și — ca urmare — s-au produs sustrageri, diferențele ce nu se pot acoperi de la învinuit trebuie să fie imputate celui care l-a angajat. Cunoșc cazul condu

RECLAMĂ PENTRU JOBENE

de H.P. AEGLER

Ilustrație de V. OLA

Domnul cărunt, cu ochelari, distins îmbrăcat, care se așezase de câteva minute la masa lui Joe Fisher, puse ziarul la o parte și îl privi discret pe tânărul bărbat. Apoi i se adresă, atingându-i brațul:

— Permiteți, sint James Dunford.

Zimbînd, întinse mîna tînărului. Joe Fisher se prezentă și el, nu fără a privi întrebător pe necunoscutul interlocutor. Acesta însă, nestingherit, continuă:

— Vă ofer o șansă unică de a cîștiga fără efort o sută de dolari. Aceasta, în schimbul unui mic serviciu. M-aș bucura dacă ați fi dispus să-l primiți.

Fisher, însuflețit, dădu din cap aprobativ.

— Despre ce este vorba? — întreabă el interesat.

— De o mică performanță de natură sportivă — explică Dunford. De o performanță ce vă va pune la încercare — e drept, nu prea mare — nervii dumneavoastră. Dacă acceptați propunerea mea, nu aveți nimic altceva de făcut decît a alerga într-un tempo mijlociu de la un anumit loc de pe Tensing Road pînă în strada Market. E vorba de un traseu de circa 1 200 m, pe care îl puteți parcurge ușor în câteva minute... Punem, prin aceasta, la cale inițierea unei reclame originale pentru jobenele «Belman». Știți, eu sint șeful serviciului de reclame al firmei «Belman».

După o întrerupere de câteva momente, în care timp îl privi iscoditor pe tînăr, Dunford își relua explicațiile.

— Veți purta un joben «Belman», modelul nostru cel mai nou. De asemenea, veți fi îmbrăcat cu o haină lungă de ploaie. Îndată ce veți ajunge la destinație, în strada Market, veți fi fotografiat. Portretul dumneavoastră va apărea în toate ziarele mari și în marile magazine ilustrate.

După o mică pauză, Dunford îl întreabă pe Joe:

— Acceptați propunerea?

Tînărul nu avu a se gîndi prea mult.

— Firește că accept.

În sinea lui, Fisher se bucură de două ori: o dată, pentru că banii îi picau destul de bine, iar în al doilea rînd, găsea cum nu se poate mai îmbietor faptul de a-și vedea propria lui fotografie în ziare și reviste.

Și astfel, satisfăcuți amîndoi în egală măsură, părăsiră

restaurantul pentru a se îndrepta spre Tensing Road.

Ajunși la locul stabilit, Dunford îl opri pe Joe, spunîndu-i:

— Stați aici, iar eu am să trec dincolo. La un semn al meu, porniți imediat. Este foarte important să vă păstrați singele rece și să alergați în același ritm pînă la țintă, fără a vă interesa nimic altceva.

După aceste cuvinte, Dunford, părăsindu-l pe Fisher, traversă strada. Ajuns dincolo se opri în fața unui magazin. Tînărul nu-l scăpă din ochi și așteptă încordat semnalul de pornire. Și pe măsură ce minutele se scurgeau, Joe devenea tot mai nervos. Dar iată că Dunford ridică mîna. Impulsionat parcă de un resort, tînărul se puse în mișcare, alergînd cu pași mari în direcția indicată. Îmbrăcat așa cum era, cu acea haină lungă și largă, de culoare verde deschis, iar pe cap cu jobenul înalt și solemn, ar fi fost cu neputință să nu atragă privirile intrigate ale trecătorilor. Ba unii scoteau pe diferite tonalități strigăte de exclamație. Încă înainte de a ajunge la primul colț de stradă, tînărul auzi în urma lui niște strigăte care se detașau prin intensitate de celelalte. Respectînd însă instrucțiunile lui Dunford de a-și păstra calmul și de a nu se interesa de nimic altceva, Fisher își continuă alergătura indiferent la tot ce se întimpla în jurul său. Cotînd, o luă pe strada West. Dar și pe această stradă, de obicei atît de liniștită, răsunau acele strigăte ceva mai deosebite. «Opriți!» — auzi pe cineva aproape de el și, după un timp foarte scurt, tînărul se văzu oprit, destul de brutal, de un polițist.

— Sinteți arestat!... — vociferă polițistul, posesor al unei staturi atletice, care îl stringea tot mai tare de braț și care rămînea surd ca o stană de piatră la protestele lui Joe.

În cele din urmă, tînărul se lăsă condus fără împotrivire la sediul celei mai apropiate circumscripții de poliție. Aici se afla și bijutierul Harold King. Văzîndu-l, acesta rosti: «Nu, nu-i el omul pe care-l caut...»

Apoi, îndreptîndu-și privirea spre inspector, mai adăugă, înroșindu-se:

— Îmi e cu totul de neexplicat...

Fisher își mărturisea într-una nevinovăția: nu-și pu explică, la rîndul său, faptul de a fi fost arestat. Însușitorul porunci unui subaltern ca tînărul să fie trecut altă cameră. După care, ceru bijutierului să mai relate încă o dată întimplarea.

— Înainte cu circa o oră — reîncepu bijutierul — și făcut apariția în magazinul meu un bărbat voinic, în etate de aproximativ 35 de ani. Clientul avea o înfățișare prezabilă, de om avut. Mi-a cerut să-i arăt niște inele pietre prețioase, exprimîndu-și dorința certă de a le cumpăra. L-am servit personal, deoarece ajutorul meu e plecat la poștă cu un colet.

— Cum era îmbrăcat clientul? — îl întrerupse răbdător inspectorul.

— Avea pe cap un joben... de asemenea mai purta haină de ploaie de culoare verde deschis. O țînută, e drept, cam bătătoare la ochi, dar asta nu mă privea pe mine. Bănuiam că e cumva un străin, cu toate că vorbea aproape corect... Clientul a ales câteva inele încrustate cu diamante dintre cele mai prețioase. Am putut constata imediat că este un om priceput în materie. În timp ce el înmăna mai cerceta inelele, sună telefonul de pe biroul meu ca să se afla la o distanță de cîțiva pași de masa de servit. Doamnă se interesa de prețul unui colier de perle. Cuvîntul vorbire a fost scurtă, aproximativ două minute... Tînărul în care, nu știu cum se făcu, că străinul dispăru aproape instantaneu din magazin. Bineînțeles, și cu inelele... A fost păgubit în acest fel de două mii de dolari... Dar în sună telefonul... Mecanic, alergai spre aparat. Ridic receptorul și iarăși o voce de femeie mă întrebă de alt preț. Buimăcit, n-am mai răspuns... Am mai stat — ca prost — câteva minute în mijlocul magazinului. În starea mea zăpăceală am închis magazinul și am ieșit în stradă. Aproape fără să-mi cred ochilor l-am văzut pe omul în haina de ploaie și cu jobenul pe cap... Am început să alerg după el, convins că el era hoțul. L-am urmărit pînă ce fost prins de un polițist.

În românește de Leo HÖRE

Două note

de Eugen FRUNZĂ

Am obiceiul să notez uneori într-un carnet câte o observație, cite un fapt sau o imagine ugară. Iată de pildă două dintre cele mai recente:

- Expoziția Tr. R.
- Întâlnirile cu cititorii

Un titlu și câteva cuvinte dedesubt precizând problema. Un soi de reper mnemotehnic. Le recitesc și dintr-o dată se reconstituie faptul are, altminteri, ar fi putut să somnoleze la iesfirșit în așternutul moale al uitării. Deci:

1) La Rădăuți, în holul bibliotecii din centrul orașului, câteva zeci de tablouri — ulciuri, cuarele, gravuri — atrag atenția trecătorilor care se întâmplă să-și arunce ochii prin ușa întredeschisă. Pe ușă, un afiș de mină: Expoziția de pictură Traian Rotaru. Mă opresc, intru și exercitez pereții împodobiți cu truda pasionată a unui tânăr artist, profesor — nu de desen — a o școală din localitate. I-am mai întâlnit ucrările, altele, acum un an, în aceeași sală. Mi-am spus dintru început că e vorba de un talent. Impresie pe care expoziția de acum nu o dezmente ci o întărește. Pe lângă peisaje emarcabile — străvezii sau incendiare — câteva portrete, printre care cel al unei fete superbe prin demnitate, candoare, gingășie, rezemată parcă de stâlpii sculptați ai unui cerdac voievodal și purtând pe chip o stranie lumină a risteții, apoi câteva gravuri ca, de pildă, «Fininile soarelui», lucrare impresionantă prin forța ei de sugesție, prin simplitatea expresiei, prin nesajul ei — cum să-i spun...? Poate cosmic! Poate acesta e cuvântul potrivit.

Iată un colț îndepărtat de țară și încă un suflet căutător de frumos! Primește din parte-mi, inere artist bucovinean, cea mai bună și frăească urare!

2) Desigur, atrăgător și util lucru să stai, ca poet, față-n față cu cititorii. Am participat la multe astfel de întâlniri și de fiecare dată m-am ales cu o nouă zestre, cu un nou imbold. Poate că și cei din sală n-au plecat cu gustul sălcuului timpului pierdut. Poate s-au ales și ei măcar cu un murmur vag, nedeslușit, dar prieten. Poate vreun vers le-a fost sărut, poate chemare în viitor. De altfel aceste întâlniri între cititori și poeți au și un rol civic pregnant. De aceea sînt necesare, sînt și dorite de ambele părți.

Se întâmplă însă — și nu o dată — ca poeții să fie invitați cu hurta, cu grămada, la întâlniri de acest gen organizate fie la un club, fie la o bibliotecă, la o școală sau cămin cultural. Și te pomenești atunci că publicul din sală nu prea depășește, ca număr, oaspeții de pe scenă. Și toată acțiunea se dovedește mult mai puțin eficace decît dacă organizatorii s-ar fi oprit numai la doi-trei sau chiar la unul singur dintre poeți. Pentru că tot ceea ce nu ține seamă de măsură nu duce la rezultatul dorit, ci rămîne un fapt superficial, fără ecouri adînci. Sala nu are cînd și cum să se familiarizeze cu poetul, cu specificul versului său, cu personalitatea sa. La rîndul lui poetul nu are cînd și cum să treacă puntea diafană spre a intra în conștiința ascultătorilor. Se perindă zece-cincisprezece autori, mînați de timpul implacabil și programat, rostesc câte o poezie și dispar într-un soi de semiumbra ca niște apariții de vis. Cred că procedul e de natură să ducă la ratarea scopului propus, chiar dacă în bilanțul trimestrial ori lunar al instituției respective va figura ca un succes deosebit. Doar nu e glumă să mobilizezi pentru o singură seară ditamai cincisprezece scriitori!..

Propun deci ca diversele cluburi, biblioteci, cămine culturale să nu facă risipă de poeți pe scenele și în sălile lor, ci să organizeze întâlniri care să permită o cunoaștere reciprocă mai temeinică, mai profundă, cu rezonanțe multiple și cu ceea ce aș numi *neuitare* pentru toți.

Tînărul pictor Iura Bălănescu a schimbat, o clipă, pensula cu aparatul de fotografiat pentru a prinde această imagine de zbor a dansului lui Miriam Răducanu.

*Un ceas de dans
printre tapiserii
de Aubusson
și porțelanuri
de Sèvres*

Într-o sală cu pereții încălziți de tapiserii de Aubusson și Beauvais și cu pardoseli de marmură albă, printre porțelanuri de Sèvres, scriitura Louis al XV-lea și dantele de Bruxelles, într-o sală de muzeu a cărei lege interioară pare a fi liniștea și nemișcarea, a trecut, pentru un ceas, ca o înfiorare, dansul. Dar să nu ne lăsăm cu totul seduși de elanurile lirice stîrnite de un asemenea cadru, pentru că oricît de binevoitoare gazdă ar fi fost Muzeul de artă, scaunele — puține cîte au existat — tot i-au bruiait supărător pe Haendel și pe Bach, lumina a fost tot meschină și indiferentă la arta în mișcare, iar pozele aristocrate au amenințat tot timpul gleznelor dansatorilor...

Printre Diane pornite la vînătoare și porțelanuri fine, la exact doi pași de noi — invitații acestei nerepetate seri de artă, Miriam Răducanu și tînărul ei elev Gheorghe Căciuleanu au dansat cu credință, cu patimă, cu o concentrare densă; trăirea lor ni se comunicase, dansul îi făcuse una cu noi, spectatorii, dar îi și izolase într-un univers în

care singur dansul era stăpîn, dansul-poezie, dansul-meditație, dansul-suferință, dansul-explozie vitală. Dacă e să aleg cuvîntul care i se potrivește cel mai bine lui Miriam Răducanu o să rămîn totuși la credință. Tot ce a făcut și face această dansatoare (și nu de azi, și nu de ieri), zbuciumul căutărilor ei, și chinul absențelor lungi de pe scenă, și lupta pentru obținerea unor adevăzuni la dansul modern, sau, mai prozaic, pentru obținerea vreunei scene, tot ce a făcut bine sau mai puțin bine a purtat semnul de foc al acestei credințe, credință în puterea gestului de a comunica, sublimat, tensiunea spirituală a omului. Cu această credință Miriam Răducanu și-a căutat și și-a construit — răbdător, muncit, inspirat — propriul ei vocabular coregrafic, și-a format o personalitate, un stil, care pot fi sau nu agreeate, dar care rămîn ale ei, și ce este mai prețios la un artist decît să fie el însuși și să poată spune, cu timbrul său anume, ceea ce are de spus? Cu această credință, Miriam Răducanu a revenit la dans atunci cînd se credea că, fizic, lucrul acesta nu va mai fi posibil; mînată de această mistuitoare pasiune pentru dans a lucrat cîte trei ani la un recital care se dădea de trei ori, în niște luni seara, cînd un teatru aflat în ziua de relaș îi oferea, amabil, scena; și tot din nevoia de a stabili acest contact vital cu spectatorii a dansat la Student-Club, a dansat — și va mai dansa la vernisajul expoziției Picasso — în sălile Muzeului de artă.

În chitonul ei negru, lung, cu picioarele goale, cu părul despletit pe umeri, Miriam Răducanu pătrunsese cu dansul (în recitalul de acum cîțiva ani de la T.E.S.) mai ales în zonele tragicului uman și mișcările ei păreau strigăte sfîșietoare ale unei omeniri traumatizate de urmele războiului. Acum, în ceasul de artă oferit la muzeu, ea a sculptat aerul cu gesturi grave, reculese, de o lentoare dramatică, sugerînd vibrația muzicii lui Haendel și Bach, ne-a oferit o spațializare poetică a acelor negro-spirituals în care trupul îi devenise, asemeni instrumentului de jazz, sensibil la orice și oricît de subtilă intenție interioară; ca să ne arate, în cele din urmă, că dansul ei știe să ridă, să clipească malițios și să ironizeze, să mustească de poftă de viață, să celebreze existența. Lui Miriam Răducanu trebuie să-i mai păstrăm recunoștința pentru ceva: pentru faptul de a fi ghicit, de a fi descoperit, de a fi îndrumat și de a fi invitat să se manifeste în voie acel diavol nemaipomenit care se ascunde pe undeva, prin trupul nesfirșit al acestui băiat de 20 de ani care se cheamă Căciuleanu, diavol care mișcă nevăzut resorturile mușchilor și articulațiilor, și care a dat acestor mușchi, dacă se poate spune așa ceva, un soi de inteligență sensibilă a mișcării, cum nu le e dat multor dansatori să aibă. Despre acest tînăr poet al dansului am mai scris și am impresia că se va scrie tot mai mult — și cu litere tot mai mari — cînd se va pomeni de baletul românesc.

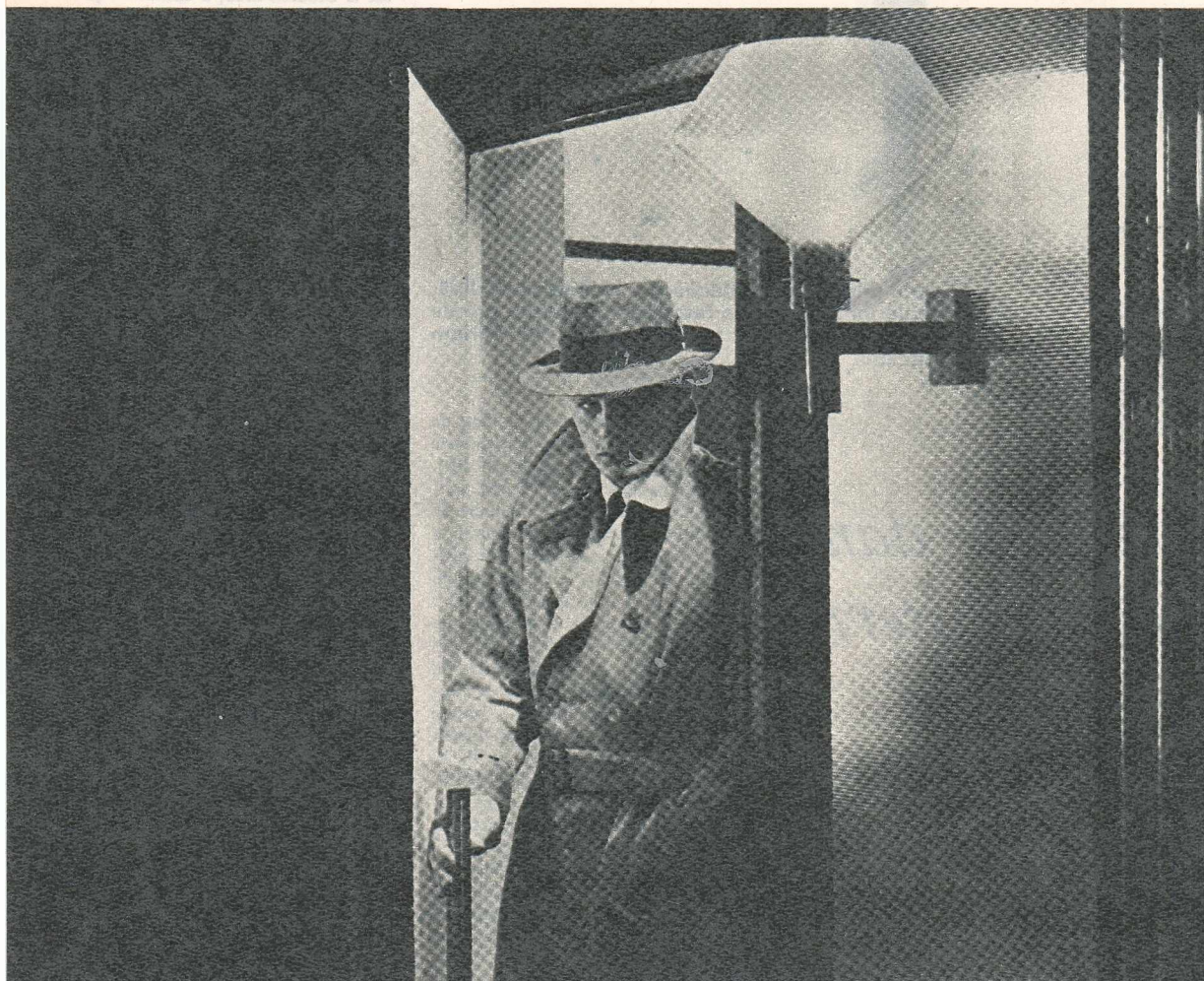
Sanda FAUR

UN CINEAST SINGURATIC DESPRE SINGURĂTATE

MELVILLE ȘI „SAMURAIUL”

Debutantă în film: Nathalie Delon.

Alain Delon ne convinge din ce în ce mai mult că nu este doar un june-prim cu farmec, ci și un actor pe deplin format.

Acest lup solitar, pe nume Jean-Pierre Melville această pasăre de noapte a cinematografului francez răsare cam o dată la doi ani din ascunzișul său pentru a demonstra încă o dată — și zău că mai avem nevoie de așa ceva — că filmul cel adevărat se naște nu numai din amoruri reclamate zgomotos cu bătăie de pumn în piept, ci și din puțin ascetism bressonian, din puțin teamă de lumină și de o lume care de la o vreme preștie multe despre minunile acestei arte, a 7-a. Există cinești care filmează ca nebunii, cam așa cum cînt Aznavour ori Tom Jones, cu sufletul la gură, parcă convingi că miine vor muri, și alții care colindă pămîntul în virful picioarelor, să nu sperie ingerii, incredința că la o adică și pe lumea cealaltă se poate trece cu u aparat de gît. Melville, categoric, face parte dintr aceștia din urmă. În 20 de ani a făcut 10 filme. Unele mai bune, altele mai rele; dar aproape toate te primesc tăcute și te închid într-o liniște albă, bună să te ocrească. Numai că pînă la urmă te sufoci, căci cei mai mulți dintre eroii acestor filme, deși vin dintr-o lume în aparență violentă, aceea a ucigașilor, escrocilor, gangsterilor (Bob le Flambeur, Doi bărbați în Manhattan, Denunțatorul, Samuraiul), nu fac altceva decît să n amintească, cu o detașare înfricoșătoare, unul din paradoxurile și blestemele vieții moderne: singurătatea. Oamenii lui Melville își poartă singurătatea ca pe cruce, străbat cu ea pustiriile de beton și sticlă, n cunosc nici alcoolul, nici drogurile, nici muzica bea dar cînd noi începem să-i credem Cristoși, ei prind s alerge cu brațele întinse către moarte. «Samuraiul aflat acum lîngă noi pare a fi în acest sens cel mai frumos lucru creat pînă în ceasul de față de regizorul francez. Șapte meditații despre solitudine nu fac c trecerea lui Alain Delon (Samuraiul), timp de o oră jumătate, prin fața noastră, cu pălăria și balonseide-lui albicioși (Doamne, cum îmi mai vine să spun «u balonseide spre singurătate», de nu s-ar supăra Melville și colegul mai apropiat, autorul acestui titlu). De fapt tot filmul este asta: o îndelungată și minuțioasă pregătire pentru moartea a unui lup singuratic, rînit, în viață de toate zilele ucigaș cu plată. Nu-l vedem mîncînd, nu-l vedem iubind, ci doar intrînd și ieșind din birlogul lui, potrivindu-și pălăria în oglindă cu un soi de mirgîiere, aranjîndu-și viața cu pistolul, cu o legătură de chei false și cu vreo zece-douăsprezece cuvinte p care le tirăște după el, exact cît îi trebuie ca să comunice ceea ce mai poate comunica: «Mulțumesc, domnșoară», «niciodată nu am purtat o mustață», «nu sta de vorbă cu un om înarmat» etc. Prin lumea celor care plătesc, o lume plantată în decoruri sticloase și reica un tablou de Vasarely, «Samuraiul» trece ca un străluc pe care nu profesiunea îl obligă la izolare, ci o total neaderență, de ființă venită parcă dintr-o altă planetă. De aceea, cînd hăituit își va alege locul morții, acest va fi acolo, în decorurile acelea de gheață, într-un loc ostil, lîngă o față necunoscută și unde, după ultimă zvicnire a trupului, oamenii vor strînge liniștiți, cutremurați de liniștiți, scaunele, iar orchestra va mai inghin o măsură, două, ca și cînd totul n-ar fi fost decît un prea frumos spectacol, ca și cum și miine va veni acolo să-și caute moartea, un alt samurai. Poate că filmul nici nu este altceva decît un prea frumos spectacol despre conștiința solitudinii, un spectacol făcut de un cineast care rației zilnice de piine și apă a lui Bresson îi mai adaugă puțină carne și puțin vin. E un film d care nu este exclus să ni se facă și dor vreodată. Dacă nu-l vom avea la îndemînă, în lipsa lui îl mai putem cî o dată pe Camus, acolo unde spune: «Și în noaptea aceasta înțeleg că poți să vrei să mori pentru că, în fața unei asemenea transparențe a vieții, nimic nu mai are însemnătate».

Magda MIHĂILESCU

FIȘĂ FILMOGRAFICĂ

JEAN-PIERRE MELVILLE

S-a născut la Paris, la 20 octombrie 1917. În anul 1945 și-a întemeiat o casă producătoare, pentru ca în anul următor să realizeze primul său film, documentarul «24 de ore din viața unui clown». Au urmat: **Liniștea mării** — 1947, după o năvălire de Vercors (cu Howard Vernon, Nicole Stéphane, Jean-Marie Robain); **Copiii teribili** — 1949, film comandat de Cocteau (cu Nicole Stéphane, Edouard Dermit, Jacques Bernard, Renée Cosima); **Cînd vei citi această scrisoare** — 1952 (cu Juliette Gréco, Philippe Lemaire, Daniel Couchy, Irène Galler); **Bob le Flambeur** — 1955 (cu Isabelle Corey, Roger Duchesne, Daniel Couchy, Claude Servat); **Doi bărbați în Manhattan** (cu Jean-Pierre Melville, Pierre Grasset, Christian Eudes, Ginger Hall, Monique Hennesy); **Leon Morin, preotul** — 1961 (cu Jean-Paul Belmondo, Emmanuèle Riva, Irène Tunc, Nicole Mirel); **Denunțatorul** — 1963 (cu Jean-Paul Belmondo, Serge Reggiani, Jean Desailly, Fabienne Dali, Michel Piccoli); **Cel mai mare din familia Ferchaux** — 1965 (cu Jean-Paul Belmondo, Charles Vanel, Michèle Mercier, Stefania Sandrelli); **Samuraiul** — 1967 (cu Alain Delon, François Périer, Nathalie Delon, Cathy Rosier).

Un nume nou în filmul italian: actrița Nicoletta Machiavelli.

telegrame

● James Mason apare într-un film polițist al cineastului francez Jean-Pierre Mocky: «Cărușii morții», povestea unei bande specializate în furtul mașinilor de lux.

● Actrița italiană Giovanna Ralli este singura interpretă feminină a filmului «Mercenarii», pe care-l realizează în Spania Sergio Corbucci. Partenerii ei vor fi Jack Palance, Franco Nero și Tony Musante.

● Viața lui Jean-Claude Killy va fi transpusă pe ecran de către o casă hollywoodiană. Filmările vor avea loc la Val d'Isère, și alături de celebrul sportiv va apărea nu mai puțin celebrul Steeve Mac Queen.

● Presa spaniolă anunță că Bardem se află din nou pe platouri, numai că nu pe cele ale țării sale, ci în S.U.A., unde pregătește «Ritter Kill», cu Glenn Ford și Sylva Koscina.

● Actorul englez Michael Caine, pe care o dată și o dată sperăm să-l vedem și noi (foto 1), împreună cu Raf Vallone sînt interpreții filmului «O slujbă italiană» de Peter Collins.

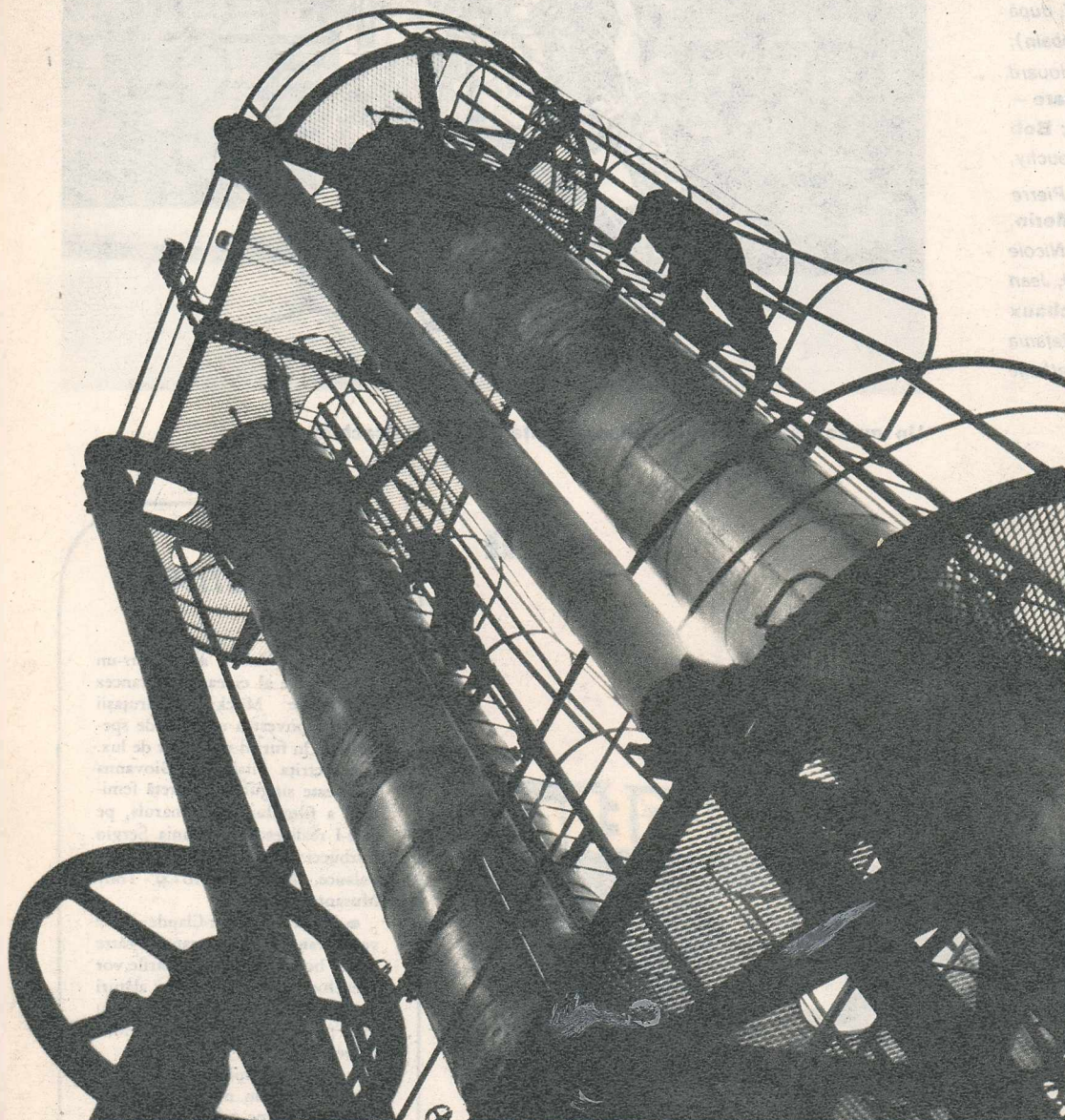
● «La revedere, Barbara» este titlul filmului la care lucrează în prezent Michel Deville. Autorul îl califică drept «un suspense dramatic și romantic, situat în zilele noastre». În rolurile principale: Eva Swann, Philippe Avron, Bruno Cremer, Alexandra Stewart.

● Julie Christie, Michael Sarrazin, John Hurt și Adolfo Celli, sub conducerea regizorului englez Peter Wood, se află în Elveția, aleasă ca loc de turnare a filmului «În căutarea lui Gregory».

"TEROMUL" ÎN ARENĂ

tv

Alpinism cotidian: instalația de distilare metanol, glicol.

(Urmare din pag. 7)

vor reuși să recupereze suma investită în mai puțin de un an! Un fapt care arată clar ce înseamnă eficiență și orientare în materie de investiții economice.

— Planurile noastre nu se opresc de fel aici — ne spune ing. Ecaterina Stoicu, prin amabilitatea căreia m-am familiarizat oarecum cu complicatul flux de producție. În viitor, uzina noastră se va extinde considerabil. Evident, pentru asemenea planuri de anvergură se cer forțe de muncă pe măsură. Când va lucra în plin, uzina va fi deservită de 2 000 de salariați. După extindere vor fi necesari 4 300. Cum vom face față unor asemenea cerințe? Încă de acum am adus de la Săvinești câteva sute de muncitori și tehnicieni cu înaltă calificare, alte câteva sute de tineri urmînd să absolva școala de specialitate de pe lângă uzină.

...Arătîndu-mi totuși nedumerirea față de numărul relativ redus al celor aflați «gata de start», în comparație cu cifrele de ordinul

miilor ce-mi fuseseră furnizate cu o clipă mai înainte, aflu despre marea și se pare singurul «of» actual al uzinei: lipsa unui număr suficient de cadre calificate. De aceea, în mod fatal, examenele pentru școala profesională de pe lângă uzină sînt de o exigență scăzută, examinatorii fiind obligați prin forța lucrurilor să mai «închidă ochii». Cred că o accelerare și o adîncire a procesului de specializare, combinate cu un mai larg sprijin acordat de uzinele din Săvinești, rodite de ani de zile, se impune.

Un șantier, cel al Uzinei de fibre și fire sintetice lași, în plină eferveșcență. Tonicul acestei activități constructive, mereu ascendent, este completat, după cum am văzut, de termenele de construcție nu numai respectate, ci și depășite.

Scena pe care-și va face intrarea un debutant, «Teromul», cu, nu ne îndoim, mari calități, este gata pentru premieră.

Îți mulțumim Ana Blandiana

Mijloacele de expresie ale teleconicarului sînt prea sărace pentru ceea ce ar fi de spus. Nimeni, pînă la Ana Blandiana, n-a cutedat și n-a știut să-și deschidă astfel sufletul și să-i arate vibrațiile prelungi, profunde, din clipa comuniunii cu lumea poeziei eminesciene. O poetă, o mare poetă tînără, se apropie de Luceafăr cu sensibilitate hărăzită puținilor aleși, iar nouă, celor mulți, ni se îngăduie să ne împărtășim din har. Obiectivate plastic, frapant, într-o viziune scenică în care introspecția capătă rigoare științifică, cele mai intime și subiective mișcări ale spiritului poetei ne sînt dăruite generos, fără reticențe. O adolescență cu pletele în vînt spune pentru sine cu gravitate jucăușă — e vîrsta în cinstea căreia cei doi termeni nu refuză să se lase împrecheați — versuri și încearcă să le memoreze. Rezonanța altor poezii eminesciene de dragoste o solicită și, personalitate complexă dar senină, suflet etern perfect ancorat în contemporaneitate, își înregistrează senzațiile puternice, dominante, fulgerător și ritmat ca într-un film eisensteinian. Pentru Blandiana universul eminescian acoperă întregul univers, cu întruchipările lui de totdeauna și cu cele numai de azi. Esență și mască, incantație și basm miraculos, joc șăgalnic și destin implacabil, cu încremeniri bizantine sau cu o maiestrate pe care numai alexandrinul antic o poate cuprinde, poezia eminesciană o pătrunde, o înfloare, uneori o amuză... După starea ei de spirit, după cea în care o transpun versurile.

Încercarea de a povesti ceea ce am văzut și auzit e o impietate. Pentru că ne-a fost dat să fim de față la un mister, la clipa cînd munții își ating frunțile și izvorăște apa vie. Un vrăjitor adjunct, tînărul regizor Andrei Șerban, a pus la îndemîna Ancii Blandiana uneltele artei de a exprima idei și sentimente prin vocile, prin trupurile altora. Strune perfect acordate ale viorii unui virtuoz, patru actori excelenți au fost spirit întruchipat în cuvînt și gest.

Îți mulțumim, Ana Blandiana, pentru cea mai frumoasă seară de poezie pe care a realizat-o vreodată televiziunea. Îți mulțumim pentru cucernicia luminată cu care slujești în templul Zeului poeziei românești. Zoe Dumitrescu-Buşulenga vorbea, în introducerea la Oda astfel închinată lui Mihail Eminescu, despre năzuința fiecărui iubitor al literaturii de a spune ceva «mai adevărat» despre opera lui. Ana Blandiana ne spune ceva uluitor de adevărat, de nou și totodată de permanent.

Versul eminescian, filtrul sensibilității autoarei scenariului, mecanismul de precizie construit de regizor și, în sfîrșit, cei ce vin în fața noastră, interpreții. Cum izbutește cel mai anevoios act de creație, cum apare opera pentru a cărei desăvîrșire artistul luptă nu cu o materie inertă, simplu obiect — piatră, culoare, cuvînt, sunet — transformabil după voia și puterile lui, ci cu material uman, viu, el însuși nu numai obiect ci și subiect? În ultima vreme am aruncat priviri indiscrete în două laboratoare

în care se săvîrșește această taină. L-am văzut pe coregraful Roland Petit, Pygmalion însuflețind o Galatee, căreia îi trece scînteia inspirației sale. Obsesia-păianjen, obsesia-caracatiță este rezultatul unei munci îndelungate, epuizantă pentru energia nervoasă a ambilor parteneri ai procesului de creație. Căci dansatoarea trebuie să-și trudească, să-și disciplineze fiecare mușchi, fiecare trăsătură a feței, fiecare fibră a sufletului în așa fel încît trupul ei să ne comunice mesajul artistului coregraf. Dirijorul de orchestră vine spre noi nu printr-un șingur intermediar ci printr-o sută, iar în fața lui, în luptă și strînsă comunicare cu el se află nu instrumente ci oameni vii, artiști și ei, cu o sută de modalități diferite de a înțelege și iubi opera interpretată. O, dacă filmul despre Zubin Mehta ar fi consacrat actului magic al hipnotizării orchestrei de către dirijor și timpul cheltuit în indiscreții mărunte...

Felicia ANTIP

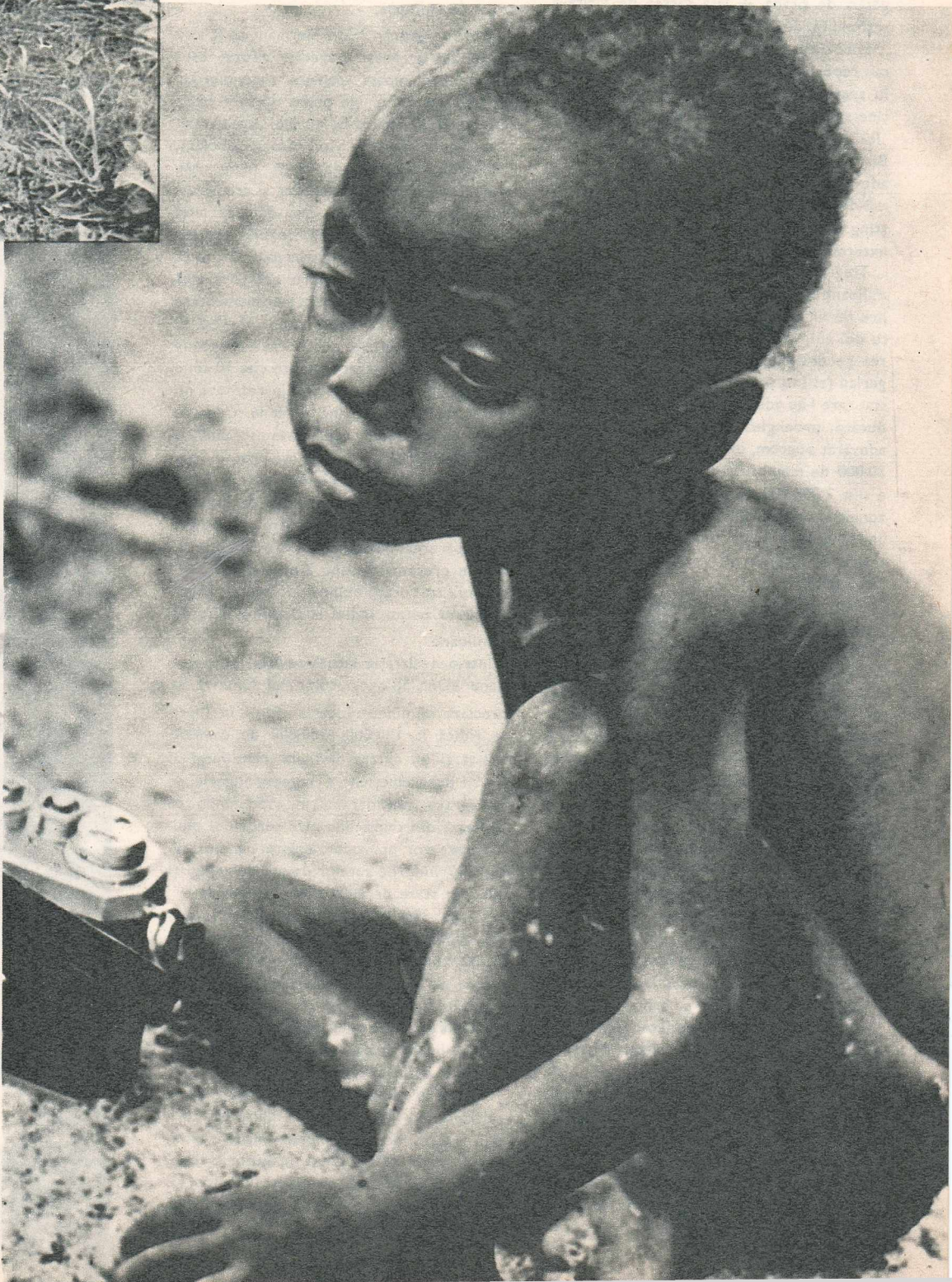
▲ Soldat federal.

Copilul acesta mai avea câteva ore de trăit atunci când a fost immortalizat pe pelicula fotoreporterului. ►

Un strigăt deznădăjduit de ajutor răzbate din adîncul pădurii africane; un ultim și cutremurător semn de viață din Biafra ce agonizează în strînsoarea războiului și a foametei. Sub ochii omenirii civilizate se consumă una dintre cele mai cumplite tragedii ale Africii negre.

BIAFRA: hecatombele acuză!

de Dic. BABOIAN

Victimă clasică a jocului de interese ale marilor puteri și a neocolonialismului, pradă propriilor contradicții interne exploatare cu rafinement de «protectorii albi», una din cele mai mari țări de pe continentul negru, Nigeria (58 600 000 de locuitori), singurează de mai bine de un an într-un război fratricid absurd și inutil care seceră, împreună cu foamea care îl însoțește, milioane de vieți omenești de o parte și de alta a unui front nevăzut, dar necruțător.

Înfruntarea dintre armata federală nigeriană și trupele biafreze, dincolo de caracterul unei lupte inegale, culminează într-o adevărată dramă colectivă în lumea contemporană și așa încercată de atâtea nemernicii.

Orele tragediei biafreze sînt zguduitoare, de neînchipuit. Veștile grele și imaginile halucinante ce ne parvin prin eter sau prin mijlocirea unor reporteri temerari aventurari în infernul din junglă sînt tot atâtea acte de acuzare împotriva acelor care — văzuți sau nevăzuți — au dorit și au făcut posibil războiul, întreținându-i cu sînge rece și calcule de culise văpaia nimicitoare.

Scenele masacrelor în masă, gropile comune, prunci ucși în spasmele foamei, imaginea apocaliptică a cadavrelor devorate de păsări de pradă — iată cartea de vizită a războiului din Biafra.

Publicînd pe cîteva pagini fotografiile unui reporter, care redau calamitatea foamei în spatele frontului, revista «Paris Match» ține să consemneze: «Cerem scuze cititorilor pentru atrocitatea imaginilor aduse din Biafra de Jean-Claude Sauer. Dar a privi adevărul constituie o datorie. În fiecare zi, mii de ființe umane, în primul rînd copii, se sting din viață. Tribul Ibo este în curs de exterminare».

Tragedia acestui trib, a celor aproape 10 milioane de biafrezi care se apără cu îndrăjire pe un teritoriu mic, a început în urmă cu doi ani, în iulie 1966, cînd după asasinarea generalului Ironsi, șeful guvernului nigerian (el însuși un ibo), autorii loviturii de stat care l-au adus la putere pe actualul conducător proenglez Gowon au dezlănțuit un adevărat pogrom, exterminînd în cîteva luni 30 000 de membri ai tribului Ibo. Masacrul a silit 2 000 000 de iboși să se refugieze în zonele lor natale din răsăritul țării, în Biafra, unde, în afară de cei 8 milioane frați ai lor, trăiesc și 4 milioane de oameni aparținînd altor triburi.

Datorită marilor ei zăcăminte de petrol (controlate în proporție de 90% de companiile britanice), Biafra reprezintă una dintre cele mai bogate regiuni ale Nigeriei. Ceea ce explică de altfel invazia trupelor federale ale lui Gowon începută la 7 iulie 1967 în Biafra, ca și rezistența neînduplecată opusă de trupele secesioniste ale colonelului Ojukwu, șeful guvernului biafrez.

După 14 luni de ostilități sîngeroase, în desfășurarea cărora nici una dintre părți nu a respectat normele elementare ale războiului, ororile săvîrșite de beligeranți au culminat cu acțiunile deliberate de genocid la care se dedau trupele federale înarmate pînă în dinți, avînd consemnul să-i extermină pînă la unul pe iboși care le opun rezistență. Deși luptă unul contra 25, trupele lui Ojukwu, înarmate precar, cu arme de contrabandă sau pur și simplu cu bîte, continuă să apere peticul de pămînt ce a mai rămas din Biafra pas cu pas, în timp ce în spatele liniilor blocada inamică face ca milioane de bărbați, femei și copii să moară chinuți de foame și epidemii. Un pastor scoțian, care de aproape 20 de ani trăiește în Biafra, a declarat zilele acestea unui corespondent al postului de radio Luxemburg: «Ceea ce se petrece aici este o crimă, o crimă gigantică de

genocid. Aproape de Enugu am văzut soldați nigerieni ucigînd copii în spitale; am văzut infirmiere masacrate, femei împușcate. Într-o piață, am văzut bombe cu bile explodînd în mijlocul mulțimii și decapitînd oameni. În prezent, mor zilnic în Biafra 6 000 de oameni. ...Da, domnule, 6 000 de morți pe zi».

Iată adevărul cumplit care face acum ocolul lumii. Dacă nu s-au găsit forțe capabile să oprească vărsarea de sînge, mulți oameni de inimă, diferite organizații internaționale s-au oferit să trimită alimente și medicamente pentru salvarea biafrezilor năpăstuiți. Dar cum și mai ales cît? «Coridorul carității», care s-a deschis atît de anevoios, este mult prea îngust pentru a constitui un adevărat colac de salvare. Între timp, copiii Biafrei continuă să moară, fără număr. Martorii oculari asistă neputincioși la un spectacol macabru: copiii au ochii fixați în gol; privesc apatici, dar nu văd nimic; au abdomenul umflat asemenea cadavrelor din jur; «boala foamei» le-a albit părul. Medicul olandez Middelkoop de la spitalul din Umuahia atrage atenția unui ziarist care se apropie de niște copii sfrijiiți de foame: «Sînt de fapt morți, dar ei nu o știu. Mai mișcă încă și respiră, dar peste o oră mulți dintre ei vor scăpa de chinuri».

Medicul german Hans Germani redă alte fațete ale aceleiași tragedii: «Totul este pustiu, totul moare; oamenii și-au pierdut ultimele speranțe. Un pumn de sare costă 60 de mărci, zahărul la fel. Oul este o raritate, iar în piețe se vînd pînă și șobolani».

Crucea Roșie Internațională, numeroase organizații filantropice promit și trimit alimente și medicamente. Din cînd în cînd ajutoarele trimise pe calea aerului reușesc să ajungă la destinație, dar nevoile sînt mult prea mari pentru ca ajutorul acesta să aibă vreoaică eficacitate. După cele mai elementare calcule, pentru ca măcar copiii biafrezi să poată supraviețui, este necesar ca 4-5 avioane să transporte în fiecare noapte cîte 10 tone praf de lapte și de ouă. Or, în realitate nu sosesc decît 2-4 avioane pe lună. Ceea ce înseamnă că bieții copii primesc pînă la urmă 100-120 de ori mai puține proteine decît au nevoie pentru a rămîne în viață. Lipsa acută de medicamente obligă pe puținii chirurghi din spitale să opereze fără anestezice. După părerea medicului scoțian Shepherd, pînă în prezent aproape 2 milioane de biafrezi au căzut pradă bolilor și foamei. Organizația «Caritas» indică la rîndul ei cifra de 4 milioane.

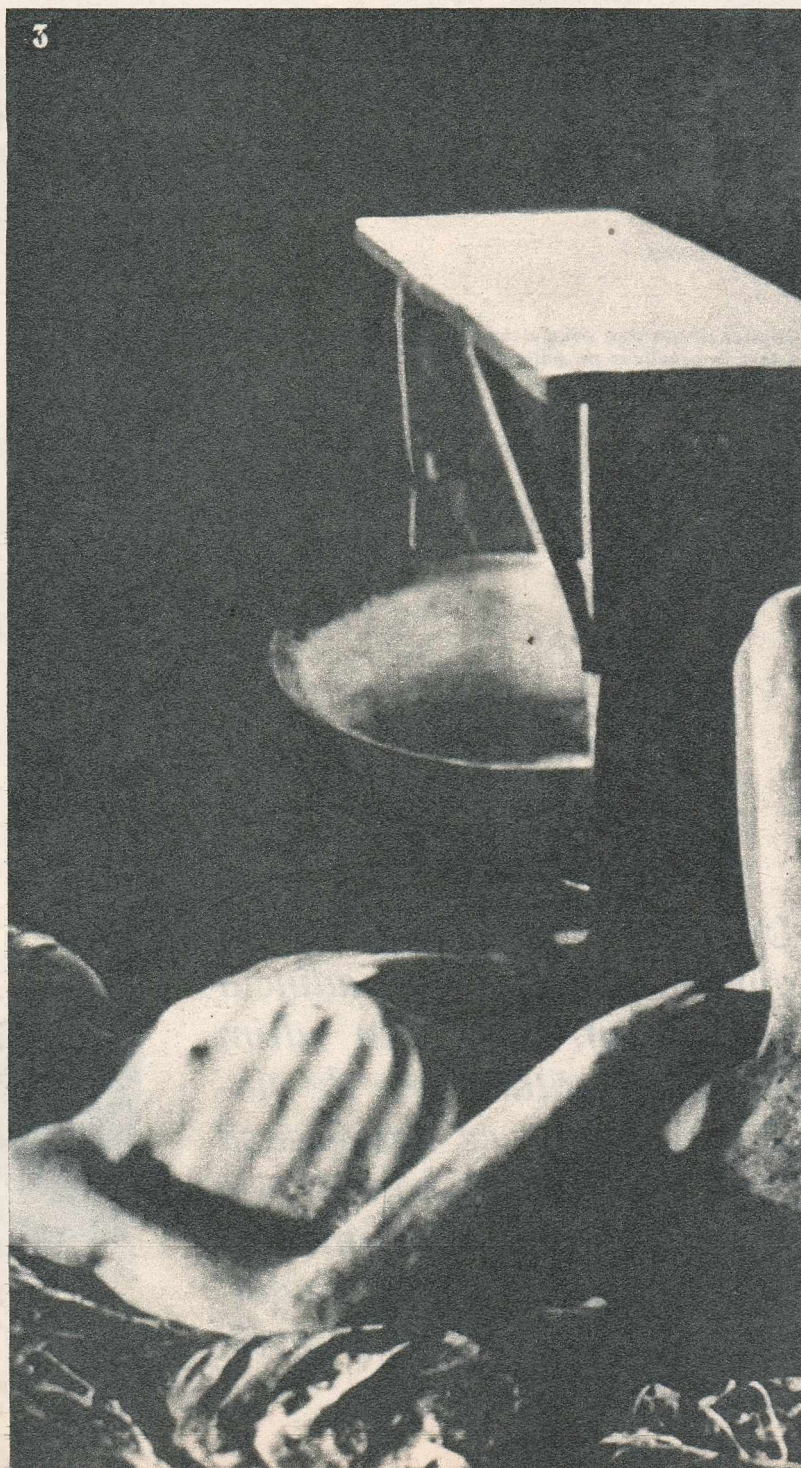
Într-o declarație făcută revistei vest-germane «Der Spiegel», colonelul Ojukwu apreciază că numărul celor căzuți în lupte se ridică la 100 000—200 000 de oameni.

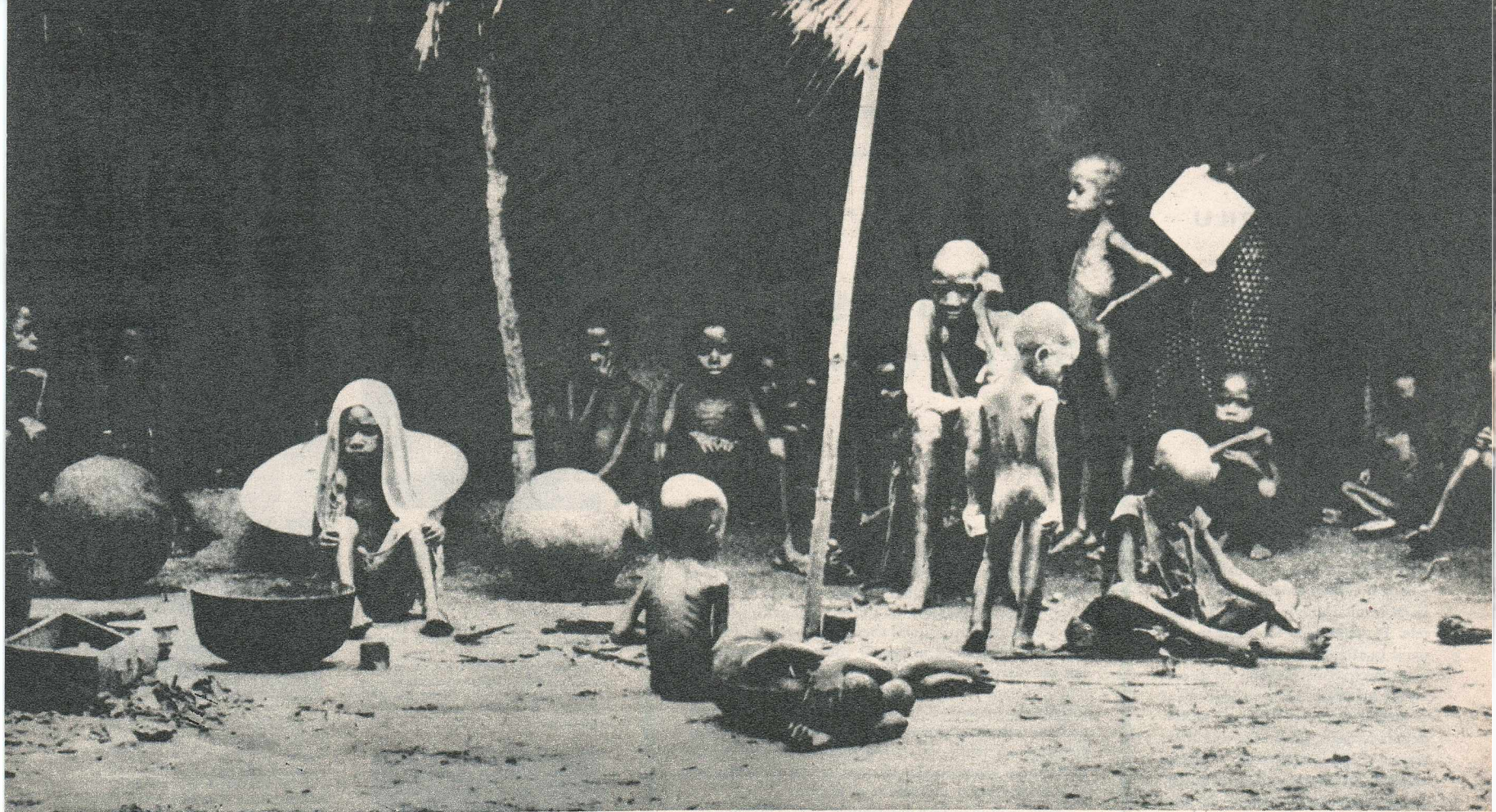
Iată și un extras dintr-un comunicat al Crucii Roșii elvețiene: «Tragedia Nigeriei se va agrava considerabil în săptămînile ce urmează din cauza începerii sezonului ploilor, care vor provoca o creștere a mortalității în rîndurile sutelor de mii de refugiați aflați în stare de subnutriție extremă».

Ca să poată supraviețui calamității foamei, copiii și femeile Biafrei au nevoie zilnic de 1000 tone de alimente, dar pînă în prezent ajutoarele primite nu trec în total de 100 tone. Pe scurt, agonia continuă. Pe un teritoriu cît jumătate din suprafața Elveției, peste 10 milioane de oameni înfruntă cu ultimele lor forțe fizice spectrul morții.

Numai o minune mai poate salva de la pieire tribul Ibo — spun cei ce se întorc din aceste locuri. Minunea întîrzie însă.

Un strigăt deznădăjduit de ajutor răzbate din adîncul pădurii africane: un ultim și cutremurător semn de viață din Biafra martiră.

1. Pentru ei nici măcar un sicriu — scrie în josul acestei fotografii publicate de «Paris Match».

2. Condamnați la moarte prin inaniție.

3. Tatăl, mama și copilul la ora deznădejii.

de Teodor MAZILU

VEȘNICUL NEMULȚUMIT

Bineînțeles, e veșnic nemulțumit. Asta n-ar fi, desigur, mare nenorocire, dar mai face și eforturi în această privință. Face pe dracu' în patru ca să ajungă la mare, și o dată ajuns la mare își dă seama cât de mult îi place muntele. Pe urmă face tot pe dracu' în patru ca să ajungă la munte, și o dată ajuns în creștetul muntelui își dă seama că nu poate trăi fără briza mării și vuietul valurilor. Când era burlac, detesta burlăcia, tabieturile de burlac, șoșonii și ceaiul de mușețel, și o dată căsătorit își aduce aminte cu nostalgie de frumoasele vremuri de altădată...

Tot ce are îl plictisește, nu-l interesează, îl scoate din sărite și de aceea trăiește numai în viitor, dintr-o dorință într-alta. Ar vrea să meargă în Delta. Ar vrea să-și cumpere mașină. Ar vrea să doarmă într-o căpiță cu fin. Dar când ajunge, în sfârșit, cu chiu cu vai să doarmă în mult visata căpiță și în mult doritul fin, nimeni nu-i mai trist decât el. Abia atunci își dă seama că de fapt ar vrea să meargă la un cules de vii.

Își făcuse din automobil un ideal, realizând în acest sens economie de bani și de tandrețe. O dată ajuns însă la volanul mult așteptatei mașini se simțea străin de acest ideal împlinit pentru care atât de amarnic se zbatuse. Dar nu stă multă vreme locului. Mereu dorește câte ceva, mereu aspiră spre ceva. A visat și iubirea cea mare, și când iubirea cea mare a dat peste el nu știa cum să mai fugă de ea. Ceea ce pînă atunci reprezentase un ideal poetic devenise acum o cumplită pedeapsă. «Iubire veșnică îmi trebuie mie, om în toată firea!» Îngrozit de mărutul ideal care i se împlinise se întorcea cu duioșie la vechile escapade grăbite și frivole. Dar, bineînțeles, o dată ajuns în brațele unei asemenea escapade grăbite și frivole, iar începea să-l macine dorul după o mare iubire. De aceea trăiește într-o stare de veșnică contradicție și veșnică nemulțumire. Ceea ce are i se pare derizoriu și numai ceea ce dorește să aibă i se pare cu adevărat măreț. Chiar dacă ar avea un palat, numai prin faptul că-l are l-ar plictisi de moarte și ar dori mereu altceva, altceva. Cu alte cuvinte, aleargă după necunoscut. Când întâlnește ceva jalnic se consolează cu ideea că «e altceva». Mereu vrea altceva, mereu vrea ceva nou.

Tot alergînd după necunoscut, tot alergînd de la mare la munte, de la munte la mare, tot zburînd de la burlăcie la căsătorie și de la căsătorie la burlăcie, de la automobil la bicicletă și pe urmă iar la automobil, prietenul nostru a obosit. De fapt, între noi fie vorba, el nu mai vrea nimic. Nici bicicletă, nici frivolitate, nici briza mării, nici creștetul munților.

de G. DIMISIANU

G. CĂLINESCU: OPERE (vol. 7 și 8)

Tipărirea acestei ediții de opere ale lui G. Călinescu — pe care Editura pentru literatură o întreprinde paralel cu cele ale operelor lui Tudor Arghezi și, mai de curînd, Camil Petrescu, Perpessicius ș.a. — a ajuns la volumele 7 și 8, consacrate romanului «Scriinul negru». Ediția a început prin publicarea în primul volum a romanului din tinerețe «Cartea nunții» și a continuat cu «Poezii» în volumul 2 și apoi cu romanele «Enigma Otiliei» și «Bietul Ioanide» în volumele 3-6. După «Scriinul negru» vor urma probabil nuvele și povestiri, teatru, eventual corespondență literară, oferindu-se astfel posibilitatea unui contact edificator și sistematic cu întreaga creație de romancier, poet, dramaturg a polivalentului scriitor.

Operă de prim ordin a momentului literar contemporan, «Scriinul negru» formează, împreună cu «Bietul Ioanide», un edificiu epic de impunătoare anvergură, o construcție în absența căreia relieful literaturii române de astăzi s-ar infățișa modificat în chip simțitor.

Importanța «Bietului Ioanide» și a «Scriinului negru» — scrieri atât de intime legate una de cealaltă încît sîntem mereu îndemnați să le considerăm o unică structură — ne apare într-o lumină cu atât mai vie cu cît ne-am distanțat intructiv de momentul prim al apariției lor, avînd acum posibilitatea să le privim dintr-o perspectivă istorică. Unul dintre aspectele semnificative este că aceste scrieri ale lui G. Călinescu restabileau, în împrejurările deceniului 1950-1960, cînd au fost concepute și elaborate, relația cu marea tradiție a romanului social dinainte de război, oferind exemplul unei uriașe capacități de cuprindere epică. Forța creației este excepțională, aptitudinea de a absorbi fapte și situații umane enorme, astfel încît o lume trăiește și moare în aceste cărți, supunîndu-se destinului istoric, acțiunii implacabile a dezvoltării sociale. Dar, cu toată marea bogăție a imaginilor vieții, a tipologiei și evenimentelor, a fabulației arborescente inepuizabile, atât «Bietul Ioanide» cît și «Scriinul negru» nu sînt numai o cronică a epocii și lumii pe care o descriu; valoarea lor deosebită este că din concretul imediat al epiceii se înalță la idei generale cu privire la existența umană, la meditația despre posibilitățile de realizare a omului în contextul social de care e determinat. Și cu asta ajung la celălalt aspect, al importanței celor două romane călinescieni: ele resuscită, în împrejurările cînd au apărut, proza de idei și meditație, eseismul racordat epicului, contribuînd la smulgerea prozei actuale din realismul plat al anilor de început și propulsarea ei către zonele dezbaterii ideologice și morale. Toate evenimentele trăite de arhitectul Ioanide, eroul-pivot al ambelor romane, de el și de lumea lui, au o răsfrîngere în planul ideilor, tind către formularea unui crez existențial, a unei concepții despre lume, aspect în lipsa căruia literatura cu adevărat mare nu e cu puțință. Ambele romane raportează condiția intelectualului, a individului superior dotat de condiția creației, marea problemă fiind aceea a modului în care creatorul se integrează circuitului social. «Bietul Ioanide» și «Scriinul negru» sînt cei doi timpi succesivi ai problemei, cele două ipostaze care, în concepția autorului, își urmează una altelea în chip dialectic. Primul roman denunță o criză a individualismului, demonstrînd caracterul iluzoriu, himeric, al convingerii lui Ioanide că ar fi posibil să se salveze, prin artă, de impuritatea trăirii în cotidian. Abstragerea se dovedește practic imposibilă și încercarea de a o realiza se soldează cu consecințe dramatice. «Scriinul negru» reia toată această problematică în cadrul social schimbat, adică în condițiile instaurate după revoluție. Arcul demonstrației se încheie prin concluzia că artistul își redobîndește sentimentul realizării plenare numai așezîndu-se în consens cu procesul dezvoltării istorice pe care este chemat să-l sprijine și să-l exprime.

Dintr-o dată, noua proză românească s-a aflat, prin romanele lui G. Călinescu, în fața unei problematice de profunde implicații în planuri multiple, cu sentimentul că reintră în sfera de preocupări și teme caracteristice literaturii mari.

În solemnă ambianță a castelului Fontainebleau a luat ființă în 1961 un mic teatru al cărui repertoriu se rezumă, pentru o întreagă stagiune, la o singură piesă într-un act.

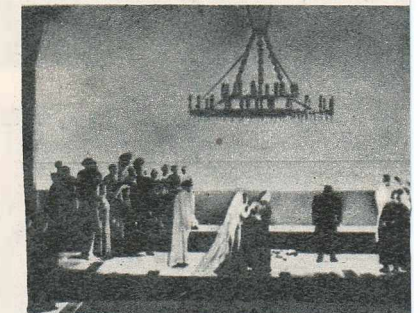
Spectacolul e oferit ca «supliment» vizitatorilor castelului. Pe mica scenă de la Fontainebleau s-au prezentat piese din toate epocile teatrului francez, de la Clément Marot pînă la creațiile moderne. Actualmente, vizitatorii-spectatori pot vedea piesa lui Henri Duvernois «Profesorul». În rolul titular, Jean-Pierre Chevallier.

La Festivalul de teatru de la Edinburgh, un spectacol a reținut în mod deosebit atenția criticilor și a publicului datorită unei interpretări magistrale: «Hamlet», cu Tom Courtenay în rolul principal, căruia i-a dat o viziune cu totul nouă, drama nefericitului prinț al Danemarcei devenind drama unui tineret generos dar neînțeles. «E un Hamlet al zilelor noastre» — spun cronicarii.

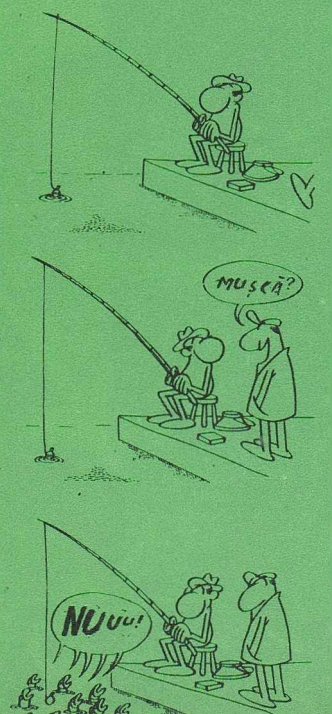

Yves Montand a reapărut la 19 septembrie pe scena teatrului parizian de varietăți Olympia. El a susținut un program care a durat trei ore, fiind acompaniat de mica lui orchestră din cîmpurile marilor sale triumfuri. «Sînt mai mult interpret decît cîntăreț, iar selecția melodiilor a rămas pentru mine o problemă majoră» — spunea Montand, care a interpretat 24 melodii, multe inedite. După marile succese — «Nu sînt bogată», «Marile bulevard», «Luna Park» și «în cîmpurile din Far West», cîntate începînd din 1943, cînd Jean Philippe Smet alias Johnny Hallyday nu se născuse încă, reparația pe scenă a lui Yves Montand este exact ceea ce se numește un act de cultură.

La invitația Teatrului regal din Copenhaga, regizorul Friederich Gotz a pus în scenă în capitala Danemarcei opera «Simon Boccanegra» de Verdi. Cronicarii muzicali sînt unanimi în a afirma că de la marile realizări, de la începutul acestei decade, ale lui Wieland Wagner cu «Olandezul zburător» și «Tannhäuser», opera daneză nu a prezentat un spectacol mai desăvîrșit.

UMOR

DE PESTE HOTARE

urier
omercial

oi complexe
omerciale

Citeva dintre noile complexe comerciale date în funcțiune în ultimele săptămîni:

CRAIOVA: cel de-al șaptelea complex comercial nou fost inaugurat în cartierul razda lui Novac. Suprafața totală: 1 140 mp. Cuprinde: nități alimentare, legume-ucte, mercurie, parfumerie, restaurant, cofetărie, rmacie.

SF. GHEORGHE: Noul complex comercial este format dintr-o piață ale cărei iagazine și platouri au o uprafață de peste 8 000 mp. 83 de mese individuale entru desfacerea produ-elor agroalimentare, o bogegă cu 80 de locuri și un hioșc de difuzare a presei.

PLOIEȘTI: primul supermarket din oraș a fost inaugurat în incinta Halelor entrale. Supermagazinul ispune de o suprafață de 300 mp iar activitatea sa ste organizată după siste-ul «non-stop» (deschis ermanent, de dimineață olină seară, fără pauză la rînz).

entru sportivi
i turisti

Citeva noi sortimente din omeniul articolelor de port și turism produse de ntreprinderile bucurește-e «Inox» și «Metalglo-us»:

— Pentru amatorii de escuit sportiv: undițe, ansete din bambus, linguri le pescuit în diverse culori, ulinute ușoare ce pot fi nînuite și de copii («Inox»).

— Pentru turiști: truse le veselă din aluminiu penru camping (crațițe de dife-ite capacități, tigăițe, ceau-ne etc.); un nou tip de pirtieră de voiaj; lămpuța-amping alimentată cu ba-erie electrică («Metalglo-us»).

— Pentru patinatori: noi-e patine, reglabile cu cheie. i noile patine speciale penru exerciții artistice «Metalglobus»).

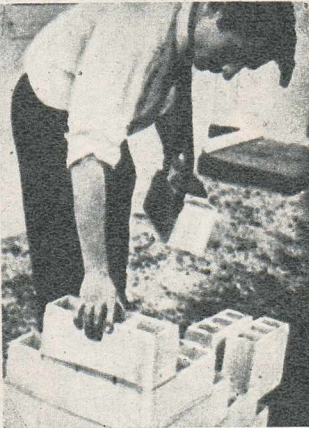
«Pe alese», fără
discuții neplăcute

Se știe că gospodina do-rește să-și aleagă cu ochii și cu mîna ei varza, vinăta sau fructele preferate. O unitate bucureșteană oferă cum-părătoarelor această posibi-litate prin introducerea sistemului de vânzare prin autoservire. Este vorba de unitatea de legume-fructe de pe Magistrala Nord-Sud din Capitală. Aci, vînzăto-rele nu fac decît să apro-vizioneze tonețele. Cumpă-rătorii își aleg singuri pro-dusele, care sînt achitate apoi la casă. Simplu, practic, civilizată!

DE LA INCASI
CITIRE

O firmă britanică recent constituită și-a luat numele: «The Inca Construction Company Ltd». Cum se explică această denumire la o societate de construcții, care ar fi de așteptat să-și etaleze în fața clienților perfecțiunea tehnică de ultimă dată și nu apartenența la vremuri de mult apuse? Și totuși...

Se știe că încășii construiau mărețele lor temple din blocuri gigantice de granit care «intrau» unul în altul, fără a utiliza mortarul. Or, firma britanică propune un material de construcție a cărui caracteristică majoră constă tocmai în aceea că se poate folosi direct, fără mortar. Este vorba de cărămizi din material plastic, pe bază de clorură de polivinil rigidă; ele se prind una în-tr-alta ca într-un joc de copii dar, firește, cu extremă precizie. Un amănunt: toleranțele de fabricație nu în-trec a douăzecea parte dintr-un mili-metru!

Cărămizile, goale pe dinăuntru, sînt împărțite în trei «cuburi» de pereți interiori, astfel încît firele electrice sau alte instalații pot fi «trase» prin ele. O cărămidă cîntărește 400 g, deci de 15 ori mai puțin decît una obișnuită.

Noul material de construcție a fost primit cu interes de specialiști, care rețin diverse avantaje: cărămizile plas-tice pot fi lesne colorate în masa lor, rezistă la foc și, deși prețul lor este doar cu puțin mai redus decît al cără-mizilor tradiționale, costul total al construcției pare să fie mult mai scuzat.

Un alt avantaj: chiar un ageamiu — afirmă reclamele firmei — poate «am-plasa» zilnic o mie de astfel de cărămizi, în timp ce un profesionist nu întrece decît cu greu cadența de 700 cărămizi «tradiționale» pe zi. Așadar, o invita-ție: clădiți-vă casa singuri!

În ceea ce ne privește, credem că un ageamiu, dacă se va apuca să-și ridice de unul singur casa mult visată, va avea, la sfîrșit, destule surprize ne-plăcute...

L. NIȚESCU

PLANCTONUL
AVERTIZEAZĂ:
ATENȚIE,
POLUANȚII!

Pentru a determina influența diferi-telor substanțe care poluează atmosfere-a și apele curgătoare, biologii re-curgeau, pînă nu demult, la analize destul de complicate și nu totdeauna precise. Recent, o nouă tehnică, de o simplitate și precizie remarcabile, vine să se adauge la arsenalul s-au realizat tradiționale împotriva poluării.

Secretul acestei simplități și pre-cizii? «Dispozitivul» ne este oferit de însăși maica Natură, care, după cum se știe, lucrează cu o mare economie de mijloace și cu un «randament» încă neegalat de nici un mecanism artificial. Într-adevăr, s-a constatat că în funcție de cantitatea și calitatea poluantului respectiv variază luminescența emisă de anumite microorganisme. vii sau moarte, denumite plancton. Plancto-nul luminescent este recoltat cu grijă din cadavrele pestilor în care se adăpostește cu predilecție, și apoi se observă luminescența în diverse con-diții. Ceea ce era, inițial, un semnal de alarmă doar pentru lumea submarină servește deci acum ca să avertizeze și pe om asupra prezenței poluanți-lor.

PÎINE PROASPĂTĂ...
DE DOUĂ LUNI

O nouă metodă pentru conservarea pîinii a fost pusă la punct în Franța. Nefolosind nici un agent de conser-vare de tipul antisepticilor sau oxi-danților, metoda constă în ambalarea pîinii proaspete în pungi de polietilenă etanșe, în atmosferă de azot. Ope-rația se face cu ajutorul unor mașini automate. După închiderea pungilor, acestea sînt trecute printr-un tunel cu raze infraroșii, în care pîinea este su-pusă pentru scurt timp la temperatura de 160°C, temperatura la care se distrug germeii ce ar face posibilă o eventuală alterare. Pîinea astfel con-servată își menține prospețimea și sus-tul timp de două luni, fără să se altereze.

NĂMOLUL
FERTIL

Se știe că, înainte de a fi deversată în apele curgătoare, apa industrială tre-buie să fie purificată. Aceasta nu nu-mai din necesitatea imperioasă de a proteja sursele de apă potabilă, dar și pentru că valorificarea substanțelor re-ținute în instalațiile de epurare a ape-lor industriale prezintă o reală însem-nătate economică.

Desigur, fiecare «tip» de apă indus-trială în parte are individualitatea sa. De aceea, pentru a ilustra cele de mai sus, să ne mărginim la un exemplu: la apele «uzate» din industria zahăru-lui. Aciditatea acestor ape provenind din borhotul proaspăt se datorește, între altele, acizilor lactic, butiric și acetic. Din aceste substanțe organice se extrag săruri de calciu, care pot găsi o largă întrebuintare în industria chi-mică. Același borhot își găsește însă și alte întrebuintări: prin concentra-re a apei de borhot se obține un clei util industriei textile.

Însă cei mai de seamă componenți ai apelor provenind de pe urma proce-selor de producție din fabricile de zahăr îi reprezintă... nămolurile. Citeva cifre concludente: o fabrică de zahăr, prelucrînd zilnic cantitatea de 2 200 tone de sfeclă, dă — în urma unei cam-panii de producție obișnuite — aproxi-mativ 10 000 tone de nămoluri, care ar putea fi folosite drept îngrășăminte pe circa 10 000 hectare.

O adevărată acțiune de pionierat în această direcție a efectuat-o Fabrica de zahăr din Bucceca. Pe terenurile îngrășate cu astfel de nămoluri s-au realizat producții la hectar apreciabil mai mari

SERINGA PENTRU... „AUTOINJEȚII“

La Fabrica de aparatură medicală din Budapesta a intrat recent în producție de serie acest nou tip de seringă cu o capacitate de 2 cmc, destinată în special pentru injectarea insulinei.

decît în cazul loturilor martor. La floarea-soarelui, de exemplu, sporul de recoltă la hectar a fost cu jumătate de tonă mai mare. În ce privește porumbul siloz, s-a recoltat cu 15 tone mai multă masă verde la hectar. Rezultate ase-mănătoare s-au obținut la culturile de dovleac și la însăși sfecla de zahăr.

Din păcate, se pare că la noi pre-țioasele ape uzate din industria zahă-rului se duc... pe gîrlă. În majoritatea lor, fabricile de zahăr nu le acordă atenția cuvenită. Situația este cu atît mai greu de înțeles cu cît aceste fa-brici sînt așezate — tot din conside-rente economice — în centre agricole, ale căror nevoi de îngrășăminte nu mai trebuie să fie demonstrate. Această am-plasare favorabilă ar face ca cheltuielile de transport ale ferturilor nămoluri să fie extrem de reduse. Cu un minimum de preocupare, atît din partea conducerilor acestor fabrici, cît și a unități-lor agricole socialiste, prețioasele și ieftinele îngrășăminte ar putea lua di-recția ogoarelor.

I. ADRIAN

MASELE
PLASTICE
ÎMPOTRIVA
RUGINII

Specialiștii au calculat că, pe în-tregul glob, rugina distruge anual peste 25 000 000 tone de fier. Din fierul distrus în fiecare an de coro-ziune s-ar putea construi 2 200 blocuri cît Palatul C.F.R. din Capi-tală, 1 250 poduri de talia celui de la

Cernavoda, 750 vapoare metalice de cite 10 000 tone și 200 000 tractoare!

Iată de ce lupta împotriva coro-zionii constituie în economia mo-dernă o problemă de prim ordin. Protecția anticorosivă a conducte-lor, și în special a celor îngropate, formează un capitol important al acestor preocupări, pe de o parte datorită creșterii rapide a transpor-tului de substanțe fluide și gaze pe conducte, pe de altă parte datorită intensității cu care se desfășoară coroziunea în sol.

Pentru remedierea acestei «mala-dii» a conductelor subterane, un colectiv de cercetători de la ICE-CHIM-București, compus din chi-mist E. Simionescu, ing. N. Gol-denbergh și ing. M. Mateescu, au realizat din mase plastice trei benzi adezive și adezivii corespunzători.

Benzile adezive, înregistrate sub denumirile de «ADEBAND», «A-DEPLAST» și «ICEZIV», sînt fișii din materiale plastice care se înfășoară pe suprafețele metalice, asi-gurînd o protecție eficientă și conti-nuă împotriva diverșilor agenți corosivi, lichizi sau gazoși.

Rezultatele practice obținute pînă în prezent pentru protejarea anti-corosivă a conductelor metalice în-gropate au făcut ca aceste produse românești să constituie obiectul unor brevete de invenție și al unor mărci de fabricație înregistrate atît în țară cît și peste hotare.

FLACĂRA-ALBUM

Cele mai recente sondaje au arătat că, în clasamentul cântăreților de muzică ușoară, pe primul loc în ce privește aprecierea publicului se află, în Franța, MIREILLE MATHIEU și în Anglia TOM JONES.

BOHEMIAN FRENCH

FRENCH CAN - CAN ● MUSIC HALL ● ATHÉNÉE GIRLS ● MELODII ● ORIGINALS ● VARIÉTÉ

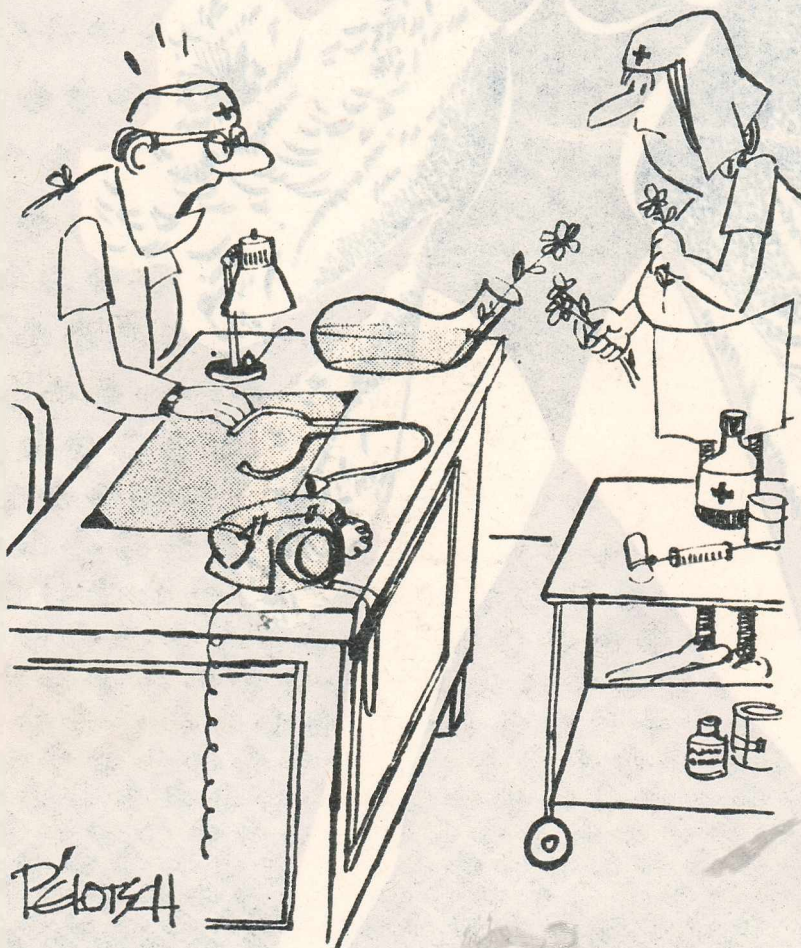
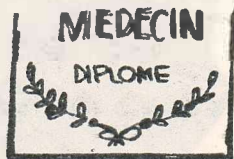

TELEFON
140 899

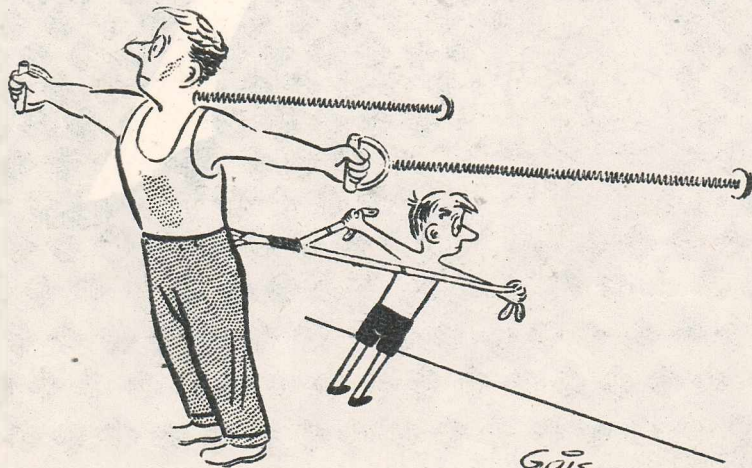
varietăți

UMOR DE PESTE HOTARE

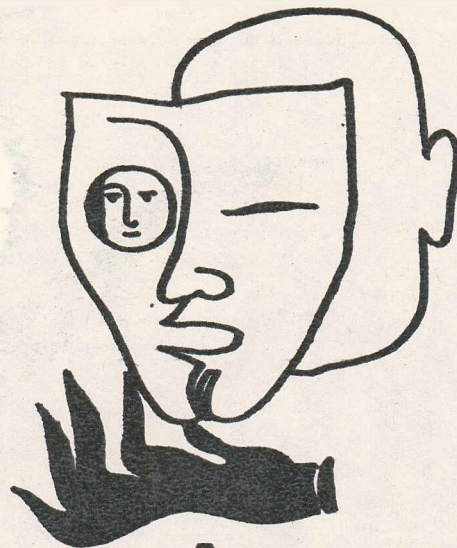

Pelotza

— Altă vază n-ai mai găsit?...

Găis

ÎNCEPUT DE STAGIUNE

Crossword grid with handwritten answers

ORIZONTAL: 1) Susține toate rolurile unui teatru. 2) Temple ale Taliei... VERTICAL: 1) Legitimație de

actor — Cu temperatura scăzută. 2) Ambianță scenică (pl.)... Dictionar: STE, TIS.

Virginia Maria SUSAN

Dezlegarea jocului «ZOO... FĂRĂ CUVINTE!», apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) ALIGATORI — PAG. 2) RINOCERI — RARA. 3) INARITA — PONEI. 4) CX — IRENE — ST — T. 5) I — PLA — GREIERE. 6) ALA — PUIȘORI. 7) GNU — RATE — RASA. 8) I — MORSA — CI — IC. 9) ROBA — ANIL — T — V. 10) AG — SUR — MACACI. 11) FAM — LEU — SOBOL. 12) ARIPI — DRESURA.

UN IMPERATIV AL LEGALITĂȚII SOCIALISTE

Urmare din pag. 13)

știle de astăzi, cu cerințele apărării avutului obștesc.

FILARET ȚINTARU: În opoziție cu cei care solicită aici independența organului de control financiar intern — pentru că această cerință a fost formulată — consider, pe baza experienței îndelungate pe care o avem, că aceste organe trebuie să fie puse la dispoziția directorului. Atâta timp cât mărim răsbumderen directorilor, trebuie să mărim și sfera lor de activitate, și posibilitățile lor de control. În ultimă instanță, ce face directorul? Răspunde de protecția muncii, răspunde de P.C.I., răspunde de starea igienico-sanitară a unității, răspunde de ce vreți în. Dar în sprijinul directorului, față de mărirea volumului de răspunderi, ce vine? Independența organelor C.F.I.? Eu cred că problema trebuie judecată din acest punct de vedere și cu toată seriozitatea. Să studiem aceste lucruri, o dată cu formele actuale de organizare, spre a vedea ce este depășit de viață și trebuie înnoit potrivit realităților de astăzi.

RĂSPUNDERE ȘI CONȘTIINȚĂ

MIRCEA DRAGOMIR: A precizat și tovarășul prof. Kahane, și o spun și eu, că răspundere există în legislația socialistă pentru fiecare individ și pentru orice faptă. Și răspunderea este perfectă. Recent, s-a discutat la Ministerul de Finanțe despre imperfecțiunile care există pe linia prevenirii pagubelor. S-a pus, între altele, problema dacă să mai dăm noi instrucțiuni sau nu. Nu, tovarăși, avem destule instrucțiuni, foarte bune și foarte detaliate. Din nenorocire, toate chiar prea detaliate, încât nimeni nu mai citește nimic. Și din cauza aceasta nu se aplică. Ajung astfel la concluzia la care fiecare dintre cei care au vorbit mai înainte au ajuns: ca să prevenim, ca să stăvilim infraacțiunile, pe primul plan trebuie să stea conștiința, conștiința fiecăruia dintre noi.

Eu subscriu și la ceea ce au spus tovarășii din industria alimentară, și la ceea ce au spus alții, și anume, că trebuie să contribuim la îmbunătățirea legislației. Dar n-aș subscrie la ceea ce s-a spus aici: ca întâi să îmbunătățim legislația și pe urmă să pretindem oamenilor să lucreze corect. Atunci ajungem la ceea ce spunea tovarășul col. Tudorancea, că trebuie să justificăm toate faptele celor incorecți.

DOINA BENEĂ: Vorbind despre cauzele care generează infraacțiunea, și pe care le cunosc din activitatea practică, aș spune că ele ar putea fi grupate în două mari categorii, și anume: unele legate de infractor —

cauze subiective, și altele — obiective, care formează climatul infraacțional propriu-zis. Punând accentul pe cauzele obiective, vreau să subliniez că este necesar să se continue munca de educație cetățenească, pentru ca, în ultimă instanță, aceasta rămâne unul dintre factorii cei mai importanți în lupta împotriva infraacțiunii, pentru formarea conștiinței socialiste.

ȘI O EXPERIENȚĂ MERITORIE

GHEORGHE GHICA: Mi se pare util să arăt că în uzina noastră, reprezentativă pentru sectorul electronic, s-au obținut rezultate remarcabile în apărarea proprietății socialiste: pagubele au devenit minime și ne străduim să le înlăturăm și pe acestea. Cum s-a procedat? Voi încerca să expun pe scurt. S-a pornit de la întărirea organelor C.F.I. prin ridicarea corpului de control al acestuia la nivel de serviciu și încadrarea lui cu oameni de specialitate, pricepuți, cunoscători în tehnică și gestionare. Apoi, s-au organizat în întreprindere comisii de inventariere de sfârșit de an, bine pregătite, încadrate cu tehnicieni care cunosc specificul pieselor și materialelor; toți gestionarii care aveau plusuri ori minusuri au fost trași la răspundere în fața comisiei centrale, cei care nu corespondeau au fost înlăturați, la fel ca și cei cu antecedente penale care continuau să fie incorecți. Totodată, s-au luat măsuri pentru întărirea evidenței primare, a controlului preventiv, pentru instruirea permanentă a gestionarilor. Concomitent, s-a dat organelor financiare din secțiile de producție o ștampilă de certificare; în felul acesta, s-a atras oamenii atenția să cunoască legislația. Ei și-au dat seama că răspund de mișcarea materialelor și de utilizarea lor corectă. Am reușit, în același timp, să dezvoltăm răspunderea personalului, să stabilim o răspundere colectivă pe liniile de fabricație. Efectul? Am reușit să formăm o opinie de masă în rândul tuturor muncitorilor, al colectivului în ansamblu pentru apărarea proprietății socialiste. Am luat pe umerii noștri întreaga responsabilitate a acestei sarcini — așa cum cred, de altfel, că este și firesc să fie.

NICU ANTONESCU: Și în comerț lucrurile ar trebui privite la fel: prin crearea unor colective strâns unite, înăuntrul cărora să acționeze o puternică opinie publică și în condițiile unei organizări moderne a activității, se poate asigura frînarea elementelor și a practicilor necinstite, promovându-se un spirit socialist de muncă, respectarea strictă a legilor țării, apărarea avutului obștesc.

Maria BABOIAN

Discuțiile în jurul mesei rotunde «Flacăra», pe care le-am redat cu un dificil efort de concentrare (dezbateră a durat aproape șase ore), au scos în evidență câteva din cauzele și consecințele unor manifestări incompatibile nu numai cu sensul și litera legilor care guvernează, în țara noastră, gospodărirea avutului obștesc, dar și cu normele elementare de moralitate și de comportament social.

Redacția și-a propus să orienteze dezbateră, la care au contribuit cu atâta competență invitații noștri, în direcția găsirii unor linii cele mai eficiente căi și mijloace pentru întronarea celui limat de asanare morală, dublat de promovarea cu strictețe a egilor, care să asigure apărarea fără nici un compromis a proprietății socialiste, respectarea întocmai a legalității socialiste.

Invităm pe cititorii revistei să participe la masa noastră rotundă, scriindu-ne părerile lor, făcând propuneri, citind experiențe pozitive sau semnalând cazuri de abateri de la legalitatea socialistă.

DE

Vizitați expozițiile cu vânzare ale Întreprinderii legume-fructe București de pe platoul și din interiorul Halei Obor, precum și din principalele piețe ale Capitalei, unde se oferă un bogat și variat sortiment de legume și fructe.

ZOND -5: FINAL ȘI PRELUDIU

Corespondență specială de la Laurențiu DUTĂ

STOCKHOLM

Se află în studiu proiectul unei legături rutiere cu restul continentului peste strâmtoarea Skattegat. Este vorba de construcția unui pod (cu șase culoare pentru mașini) între Malmö (Suedia) și Copenhaga (Danemarca). Acest proiect este avantajat și de existența unei mici insule, în apropierea Copenhagăi, care poate permite construcția podului în două tronsoane.

LUXEMBOURG

Somajul continuă să rămână una dintre temele de preocupare la sediul Pieței comune. Date făcute de curând cunoscute aci arată că în octombrie 1967 numărul șomerilor din țările «celor șase» era de 1,7 milioane și se pare că în acest an nu va diminua.

BERNA

Asociația elvețiană pentru votul femeilor a cerut deputaților Camerelor federale să se opună unei ratificări a Convenției europene a drepturilor omului, cu rezerve în ce privește dreptul de vot al femeilor.

NEW DELHI

După o gravă secetă de doi ani, cu repercusiuni nefaste asupra recoltei, îndeosebi în cinci state cu o populație foarte densă, ploile căzute în acest an se pare că vor ajuta India să facă un serios pas pe calea înlăturării obiectivului ce și l-a propus — asigurarea în întregime a necesarului de alimente pînă în 1971.

ROMA

Potrivit unor cercuri bine informate, se află într-un stadiu avansat tratativele în urma cărora firma italiană constructoare de automobile Fiat va obține «foarte substanțiale interese» în firma Citroën — a doua mare constructoare franceză de automobile.

ATLANTIC CITY

În semn de protest față de alegerea lui «Miss America» numai din rîndul unor candidate albe, la puțin timp după alegerea lui Judith Ann Ford, studentă sportivă în vîrstă de 18 ani, a avut loc alegerea unei «Miss America de culoare», în persoana lui Sandra Williams, de 19 ani, studentă în sociologie la Universitatea din Philadelphia.

BUDAPESTA

A fost adoptat un program potrivit căruia se vor face investiții în valoare de 7 miliarde forinți, care să ducă la sporirea parcului de mijloace de transport. Se prevede dezvoltarea construcției de autocamioane și autobuze în colaborare cu întreprinderi specializate din U.R.S.S., R.P. Polonă, R.S.F. Iugoslavia, dezvoltarea producției de motoare la uzinele «Csepel» și construirea la Győr, în colaborare cu firma franceză «Renault», a unei noi uzine de motoare.

BUENOS AIRES

Argentina continuă să rămână ostilă integrării economice latino-americane — este concluzia observatorilor în urma recentei întrevederi dintre președinții Argentinei și Uruguayului, generalul Onganía și respectiv Pacheco Areco.

Prea curajosul Mandall

Recent, a murit la New York, pe o masă de operație, Steven Jay Mandall, student, 24 de ani. Anonim pînă la tristul eveniment, tînărul intelectual a cucerit o bizară faimă în clipa trecerii pe tărîmul de dincolo: el a fost al șaptelea pămîntean înmormîntat cu funeralii cryogenice, adică prin congelare, o congelare care are ca scop conservarea trupului pînă în ziua în care știința va descoperi remediul pentru răul care i-a produs moartea.

Nu știu pînă cînd planeta noastră se va mai înfiora în fața acestui fel ciudat de a trece Stixul. Deocamdată, Steven Jay Mandall a devenit celebru, și ziarile scriu despre el așa cum scriau mai de mult despre un cosmonaut. De fapt, pentru mine, Steven Jay Mandall este tot un fel de cosmonaut. Cosmonauții se ridică spre plus infinit. Mandall și tovarășii lui de ducă zboară spre capătul celălalt al infinității, spre un capăt care poartă semnul minus și care, de fapt, nici nu este capăt, dar noi, oamenii, nu am învățat încă să numim acea rostogolire perpetuă. Perpetuă — pînă cînd? Perpetuă — pînă unde?

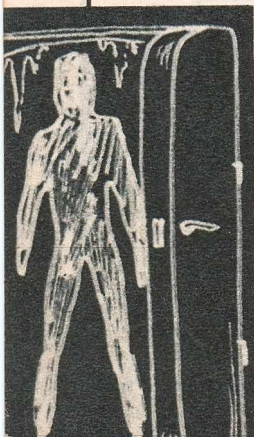
Într-un fel, tînărul Mandall și cei șase care au plecat înaintea lui în mari capsule de gheață sînt chiar mai curajoși decît cei care sînt catapultați spre lună.

Cosmonauții spre plus infinit se duc cu gîndul întoarcerii. Succesul pentru ei este această realitate la propria viață: să-și poarte din nou copiii în cîrcă, să-și taie ceaiul din ceainicul familial.

Cosmonauții spre minus infinit se duc cu o nădejde blîndă de spaime. Succesul pentru ei este reîntoarcerea într-o lume în care nimeni nu-i cunoaște. Succesul pentru ei este să se trezească singuri nu pe o planetă îndepărtată, ci pe pămîntul lor strămoșesc. Vor fi vindecați, dar cu rădăcinile macerate.

Oamenii au fost învățați, vai, cît de învățați, să poarte poveri — și pe umeri, și pe suflet. Ne vom învăța să supraviețuim și propriei noastre morți? Cel mai puternic dintre instincte ne va ajuta să trecem clipa de groază cînd cel de mult plecat se va întoarce acasă și un strănepot girbov va deschide ușa unui bunic adolescent?

Ecaterina OPROIU

NEW YORK

MICUL COCOS DIN ALABAMA

Corespondență specială de la James CROW

1 000 de dolari. Acesta a fost prețul unui tacîm la un recent dineu ce a avut loc în «Camera de smarald» a hotelului Adolphus din Dallas — Texas. Organizator: «Clubul patrioților». Participanți — mari bogătași și ultraconservatori texani. Scopul dineului l-a constituit o «întîlnire electorală de rutină» — potrivit spuselor celui ce a fost «oaspetele de onoare»: George Wallace, faimosul exgubernator ultrarasisist al statului Alabama și actual candidat la alegerile prezidențiale din noiembrie din partea «partidului independent», creat de el.

Așadar, Wallace, departe de a se retrage din viltoarea campaniei electorale prezidențiale, după convențiile celor două mari partide tradiționale care au ales doi candidați «tari» — Humphrey și Nixon — s-a angajat cu și mai multă îndrîjire în această «cursă contra cronometru». De fapt, însăși prezența celor doi rivali ai

Sprijinul magnaților petrolului pentru Wallace, afirmat negru pe alb, pe un afiș la o stație de benzină: «Ajutați-l pe Wallace! Cumpărați benzină aici! Îi dăm lui Wallace 10% din profiturile noastre!»

«valizele» acestuia, înșesate cu numeroase date științifice și observații de o valoare excepțională? Datele cosmice furnizate pînă acum de sateliții circumlunari, tricuți — după ce și-au îndeplinit misiunea în patrimoniul haosului cosmic, au adus o contribuție uriașă la dezlegarea multor taine. Dar sistemul a prezentat și numeroase dezavantaje, dintre care pe primul loc se situează cel pricinuit de faptul că aparatele, oricît deformate din cauza furtivelor de aceeași multilaterală capacitate de analiză a fenomenelor ca omul. Numeroase observații transmise pe Pămînt de sateliții au sosit deformate din cauza fenomenelor naturale existente între puncte extrem de depărtate ale transmisiei și recepției. Apoi, cine știe cîte observații extrem de importante ale aparatelor de la bordul sateliților nu au rămas pentru totdeauna o taină, deoarece nu și-au «apuc rîndul» la transmisie în momentul cînd aparatele și-au încetat funcționarea? Pe Zond-5, toate aceste inconveniente au fost înlăturate, iar oamenii de știință studiază pentru prima oară din sursă directă toate materialele aduse «de la fața locului».

Vine acum rîndul dublei acțiuni: decolare-aselenizare, decolare-aterizare, a tînărului unui om în jurul Lunii, a repetării «acului de siguranță» în direcția Marte Venus etc.? Toate acestea sînt acum posibile. Și sînt încadrate în cuvintele de sens de simbol «final și preludiu».

post-salazar

de Silviu BRUCAN

Oliveira Salazar, omul care a condus în mod tiranic destinele Portugaliei timp de patru decenii, a fost lovit de o boală gravă care l-a silit să cedeze frinele guvernării. Rareori un om de stat a exercitat o putere atât de absolută pe o durată atât de îndelungată, mai ales într-o epocă de adânci prefaceri și mutații bruște.

Portugalia este ultima țară mică cu un imperiu mare. Așezată la malurile Oceanului Atlantic — ceea ce arată că poziția geografică și vecinătatea nu constituie factori neglijabili în destinele unei țări — Portugalia a beneficiat de începuturile epocii marilor expansiuni coloniale și și-a trimis îndrăzneții ei corăbieri peste mări și țări. Ea a ajuns astfel ca, împreună cu vecina ei iberică, Spania, să revendice dominația unei jumătăți a lumii. Desigur, vecinătatea oceanului n-a constituit singurul factor al expansiunii. Istoricul Trevelyan spunea că Anglia și-a descoperit vocația maritimă abia după revoluția industrială, și chiar dacă corăbiile portugheze au fost construite înainte, ele au fost rodul unui grad relativ înalt de civilizație materială. În plus, ca orice expansiune, ea avea nevoie de un travesti ideologic furnizat de religia timpului, și în acest scop bulele papale, redactate cu o știință care s-a dovedit precoce, însușeau pe soldații aflați departe de țară.

Prăbușirea sistemului colonial, acest uriaș proces istoric al epocii noastre, a lăsat câteva poziții-arici în vasta lume a treia, între care imperiul portughez ocupă în mod paradoxal spațiul cel mai întins. Angola și Mozambic în Africa, Macau în Asia, plus insulele răspândite în oceane, din care au păstrat mostre și celelalte puteri imperialiste pentru escale, comerț, experiențe atomice și alte misiuni mai mult sau mai puțin mărturisite.

Angola și Mozambic au, pe lângă funcția de a furniza supraprofituri coloniale

metropolei, și pe aceea de a constitui flancurile de nord-est și de nord-vest ale ultimului bastion de tip colonialist din conul sudic al Africii, în care bogățiile miniere și interesele strategice ale S.U.A. și Angliei se împletesc cu cea mai sălbatică politică rasistă. Aceasta și explică de ce presiunile exercitate la O.N.U. asupra Lisabonei de a proceda la decolonizare întîmpină rezistența puterilor anglo-saxone și a altor țări occidentale cointeresate.

În ultima vreme se înregistrează însă o semnificativă extindere a luptei armate de eliberare din coloniile portugheze, în Rhodesia, Africa de Sud-Vest și chiar Republica Sud-Africană, deoarece numai o luptă conjugată și concentrată poate dărâma acest ultim bastion colonialist. Represiunile barbare ale «civilizatorilor» albi nu au reușit să stăvilească mișcarea de eliberare, sprijinită energic de țările africane independente. De aceea, observatorii se întrebă dacă plecarea lui Salazar de la putere nu va marca o schimbare a politicii Lisabonei în Africa.

Oliveira Salazar a fost un dictator destul de neobișnuit: rezervat și chiar discret în viața publică, ascetic în viața particulară, el a refuzat publicitatea pe care entourage-ul o oferă de obicei atotputernicilor, idolatrizarea și lauda nemăsurată. Nemilos cu adversarii săi politici, intolerant față de cele mai mici tentative de exprimare a unei opinii diferite, sugrumător al libertății presei și cuvîntului, Salazar avea grijă să comită periodic acte de caritate care plac atât de mult ierarhiei superioare a bisericii catolice.

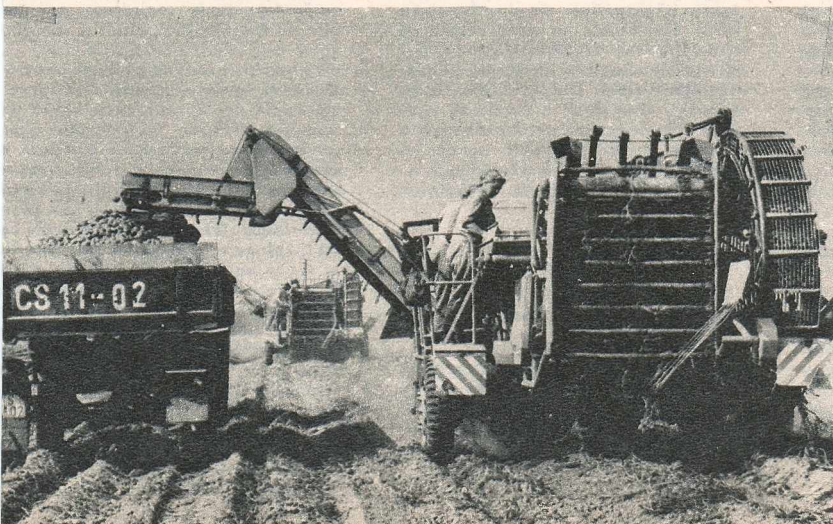
Urmașul său, Marcelo Caetano, a ținut să afirme continuitatea politicii salazariste, ceea ce face oarecum parte din ceremonial și tradiție. Experiența istorică relevă însă că un regim politic construit în jurul unei personalități tiranice nu se poate menține în aceeași formă după dispariția acestuia.

cești «good little folks». Cînd această categorie aude vorbindu-se de «lege și ordine», majoritatea ei știe că de fapt «allace gîndește astfel: «După cinci ani de revolte și radicalism a sosit ora Alamei». Iar ora Alamei... Pe bună dreptate un comentator al săptămînalului «Newsweek» scria: «El propovăduiește întoarcerea la bunul simț, dar acesta este bunul simț al unui stat militarizat... Poziție explicabilă nu numai în lumina vederilor lui Wallace, dar și a trecerii în revistă a susținătorilor săi: «Minutemen» — organizația paramilitară teroristă, care a creat și un partid politic, așa-zis «Patriotic Party» (reamintiți-vă de «Clubul patrioților» din Dallas); Ku-Klux-Klanul marele vrăjitor» R. Shelton a declarat că Wallace reprezintă în momentul de față singurul colac de salvare al Americii); societatea «John Birch» — considerată

ca cea mai puternică din toate organizațiile de extremă dreaptă din S.U.A. și, în sfîrșit, multimilionarii suduști ca Henry Sill din Dallas — comerciant de avioane — care i-a pus la dispoziție lui Wallace avionul cu care se deplasează în turneul său electoral și mulți, mulți alții care îi permit să se lanseze în asemenea uriașe cheltuieli ca, de pildă, cei 500 000 dolari plătiți pentru două emisiuni de câte 30 minute la posturile de televiziune A.B.C. și N.B.C....

În numele tuturor acestora, dar mai cu seamă al ideilor lor, desfășoară acum Wallace bătălia. Dar nu neapărat pentru a obține intrarea la Casa Albă. Esența bătăliei o exprimă însuși micul cocoș din Alabama — cum a fost numit Wallace de un ziarist acid: «Mi s-a spus că nu voi intra în 1968 la Casa Albă. Fie. Ideile mele vor intra fără mine».

Damenii muncii din Republica Democrată Germană cinstesc aniversarea — la 1 octombrie — a 19 ani de la proclamarea republicii prin noi succese obținute pe frontul construcției socialiste. În fotografie: pe ogoarele districtului Neubrandenburg se lucrează — cu mijloace mecanizate — la recoltarea cartofilor.

PRIVIND ZIDURILE ALBE ALE KYRENIEI

Pentru ciprioți, noțiunea de distanță are un alt sens decît pentru europenii ce trăiesc în metropolele «lumii vechi». Cînd am pornit din Nicosia să explorăm nordul insulei, am fost avertizați — cu o exactitate în cel mai autentic stil englezesc — că vom parcurge... 25,6 kilometri. De altfel, din capitală pînă în punctul cel mai îndepărtat al Ciprului nu sînt mai mult de 100 km. Dar, de-a lungul acestui scurt itinerar natura ne-a oferit vertiginoase schimbări de decor, uimitoare prin alternanța peisajului lunar sugerat de cenușii roșii sfîrșimate ce alungase, parcă, orice urmă de viață, cu idilicele plantații de măslini și portocali, pentru ca, apoi, să izbucnească verdele stins al vegetației montane, într-o ambianță reconfortantă. A fost o jumătate de oră tulburătoare prin generozitatea cu care natura și-a dezvăluit trăsăturile. Pînă în vecinătatea mării, stîncă avea să devină un fel de balustradă a șoselei, iar lângă Mediterana ce-și flutura faldurile de un albastru ireal am ascultat cîteva din legendele ce circula prin aceste locuri în care s-au scris multe pagini de istorie. Albea zidurilor pe care Kyrenia și le etala contrasta cu nota severă a castelului St. Hilarion, pe

care în 1191 l-a asediat Richard Inimă de Leu. Fortăreața din vîrfurile muntelui și-a schimbat de multe ori stăpîni și, deseori, pe drumurile în pantă ce duc către zidurile ei de piatră a curs sînge. De altfel, Kyrenia, această așezare ce a împrumutat, parcă, grația feminității, este socotită stațiunea cea mai plăcută din Cipru. Portul său, cu construcțiile pe care le-au lăsat meșterii venețieni, a cunoscut gloria într-o epocă în care multe dintre marile porți maritime ale lumii moderne nici nu existau. Se afirmă că în anul 312 înaintea erei noastre Kyrenia exista și că zidurile fortificate o apărau de navigatorii cu gînduri ascunse. Kyrenia de astăzi n-are nimic din forța porturilor celebre. Micul orașel ni s-a înfățișat învăluit de calm, iar hotelurile luxoase și vile cochete, înecate în abundența vegetației, îndemneau la odihnă. Ambarcații vopsite ca în filmele italienești cu gondolele Veneției așteptau pe amatorii de excursii în larg. Localnicii nu se plîng de vizitatori: cei dornici să prindă un strop de soare pe pielea lor bătută de vînturile nordului încep să sosească din martie și se răresc abia prin octombrie...

M. RAMURĂ

O dată cu dobîndirea, în urmă cu 10 ani — la 2 octombrie 1958 — a independenței de stat, Guineea a pornit pe calea lichidării înapoierii economice a țării. Fiecare nou obiectiv realizat poate fi considerat un pas înainte pe acest făgaș. Între ele se poate număra și barajul de irigații din regiunea Koba, pe țărmul Atlanticului, menit să facă fertile încă 500 ha teren agricol.

LE VOM VEDEA OARE PE PIEPTUL SPORTIVILOR NOSTRI? Până la deschiderea celei de-a XIX-a ediții a Jocurilor Olimpice de la Ciudad de Mexico au mai rămas numai câteva zile. Vă prezentăm alăturat cele două fațete ale medaliilor care vor răsplăti la sfârșitul fiecărei probe pe cei mai merituoși sportivi din lume. Urm reprezentanților țării noastre să se întoarcă acasă cu cât mai multe medalii olimpice.

COMPUTER

- Existența unui doctor la 10 000 persoane — acesta este în momentul de față obiectivul minimal preconizat pentru Africa de Organizația Mondială a Sănătății.

- De la 69 200 tone în 1964, producția arborilor de cauciuc din Vietnamul de sud a scăzut la 39 400 în 1967, și se prevede că în acest an va fi și mai redusă — circa 20 000 tone. Cauza? Îndeosebi produsele chimice lansate de trupele americane.

- Dintr-o statistică a consumului anual de alcool (calculat în alcool pur): Franța — 28 litri per locuitor, Italia — 20 litri, R.F.G. — 14 litri, Anglia și S.U.A. — 10 litri, Suedia — 7 litri.

- Importurile americane de automobile străine au crescut simțitor — atingând procentul de 10% din mașinile aflate pe piața americană. Mai bine de jumătate din automobilele importate sînt ale firmei vest-germane Volkswagen — 335 000 unități în primele șase luni pe 1968.

- Consumul de petrol al țărilor OCDE a crescut cu 8,5% în 1967, în pofida perturbărilor provocate pe piața petrolului de războiul din iunie 1967 din Orientul Apropiat.

- 97% din producția de ciment a Coreii de sud, 50% din cea de pneuri, 45% din traficul de mărfuri pe calea ferată și 30% din producția de energie electrică au fost destinate în 1967 armatei sud-coreene.

- De la 478 în 1965, numărul coridelor a crescut în Spania, în 1967, la 608. Coridele aduc economiei spaniole un venit anual de aproximativ 30 milioane de dolari.

- Cea mai veche carte din Biblioteca publică de stat din Ulan Bator (R.P. Mongolă) datează de acum 2000 de ani; ea aparține unui autor indian, Nagan Zunai, și a fost scrisă pe frunze de palmier. Cea mai mare este «Djambamba» — ale cărei pagini au fost confecționate din 500 m hirtie, pe care au fost aplicate metale nobile, perle, pietre prețioase, și cîntărește aproximativ 100 kg.

APEL POSTUM

Actorul William Talman, care a jucat ani de zile în serialul de televiziune «Perry Mason» rolul procurorului înfrînt în toate procesele, a murit de cancer pulmonar. Cu șase săptămîni înainte de moarte, Talman, care avea 53 de ani, a turgat un film de propagandă de un minut. În film, după ce își prezintă soția și copiii, actorul, care a fumat toată viața cite trei pachete de țigări pe zi, declară: «Să știți că nu-mi păsa cu adevărat cînd pierdeam bătălia în fața tribunalului. Acum însă dau o bătălie pe care n-aș vrea s-o pierd, pentru că asta ar însemna să-mi pierd soția și copiii, pe care i-ați văzut adineauri. Am cancer la plămîni. Primiți un sfat în privința fumatului și a pierderii bătăliilor din partea cuiva care ani de zile a făcut ambele lucruri. Dacă n-ați fumat pînă acum, nu începeți s-o faceți. Dacă fumați, renunțați. Nu fiți dintre cei ce vor pierde bătălia». Filmul, care a fost realizat de Societatea americană împotriva cancerului, va fi prezentat abia acum, după moartea protagonistului.

PUNERE LA PUNCT

În cartea sa «Americani», scriitorul francez reacționar Roger Peyrefitte comentează în termenii următori faptul că Marlene Dietrich a înregistrat pe discuri un cîntec de protest împotriva războiului din Vietnam. «Mi se pare excesiv atîta zel din partea unei foste cetățene a lui Hitler, refugiată în Statele Unite». Marlene Dietrich, care are acum 66 de ani și care a devenit cetățeană americană în 1934, l-a dat în judecată pe Peyrefitte pentru defăimare. «Ceea ce mă supără — a spus cunoscuta actriță unui ziarist — este afirmația că aș fi fost cetățeană a lui Hitler. Am părăsit Germania pentru a fugi de el și de naziști și doresc ca tineretul lumii să știe acest lucru...»

F. ANTON

'PUBLIC SCHOOLS' UN PAS SPRE DEMOCRATIZARE

În Marea Britanie anul școlar a început într-o atmosferă de discuții contradictorii, prilejuite de apariția raportului Comisiei pentru școlile publice. Documentul, a cărui elaborare a durat doi ani, propune măsuri a căror aplicare ar aduce înnoiri de natură să schimbe esențial caracterul unei tradiționale instituții britanice. «Public schools» sînt, după cum se știe, publice doar cu numele. Este vorba de o seamă de licee cu caracter strict particular și taxe exorbitante. Amintim dintre ele aristocratele Eton, Harrow, Charterhouse.

CRONICA DE TREI SECADE

CARIILE

Oamenii nu știu ce să mai facă cu cuvintele — pentru mine nu mai încap îndoială. Ori sînt prea multe idei la prea puține cuvinte, sau invers, ori sînt prea multe fenomene față de producția mondială de vorbe, sau invers, oricum o iei divorțul e grandios: vechi împerecheri se desfac, parcă ar fi dat strechea în ele, și în schimb apar alte mariaje în care cuvîntul îmbrățișează realitatea ca un bărbat fără mințe, născîndu-se astfel sensuri strimbe ca unii copii din părinți alcoolici. Cum îmi anunță dl. doctor Kreshover, directorul Institutului național de cercetări dentare din S.U.A., că în 10 ani nu vom mai suferi de carii? (Fenomen minunat, pentru care ar trebui solicitați de pe acum poezii idilice și muzicienii imnurilor de slavă, pentru a dărui omeniirii în acea zi o nouă sim-

După cum declara John D. Newsome, președintele comisiei, aceasta și-a propus să asigure «deschidere treptată a porților școlilor publice pentru toți băieții și toate fetele, indiferent de veniturile părinților lor». În «public schools» ar urma să fie primiți elevi ale căror studii vor fi subvenționate de stat, părinții trebuind să plătească numai o contribuție benevolă. Numărul acestor locuri ar trebui să ajungă, la capătul unui interval de șapte ani, la 50% din total.

Acum doi ani, cînd comisia își începea lucrările, Anthony Crosland, ministrul Educației naționale, declara «Trebuie să reducem influența diviziunii sociale pe care o exercită aceste școli». Potrivit unor date publicate în anul 1942, din 830 de înalți magistrați și funcționari superiori, guvernatori ai domeniilor, episcopi, directori de bănci, de companii de căi ferate etc., 630 erau absolvenți ai așa-numitelor școli publice. În zilele noastre proporția lor în rîndurile cadrelor de conducere, deși ceva mai scăzută decît înainte de destrămarea imperiului colonial, continuă să rămînă importantă. Un absolvent al Eton-ului, fără studii superioare, este și astăzi preferat — în afaceri, diplomație, «public relations» etc. — unui tînar care și-a făcut studiile într-o universitate din provincie. Căci — se spune — «școlile publice dau de prindere și trăsăturile indispensabile ascensiunii sociale». Există în rîndul absolvenților școlilor publice (și doar 5% dintre tinerii englezi pot pătrunde în aceste sanctuare), pe lîngă un orgolios atașament față de tradițiile, adeseori medievale, ale acestor școli, sentimentul că fac parte din elita țării. Există, încă larg răspîndit în Anglia, admirația, respectul pentru calitățile pe care le conferă «fabricile de gentlemen». Dar există, de asemenea, un curent din ce în ce mai puternic în favoarea democratizării școlilor publice. Raportul Newsome și discuțiile iscate în jurul lui marchează în această direcție un pas înainte.

Delia ȘTEFAN

Uniformele, togi, pălării de pai, cravate în culorile școlii — fac parte din recuzita tradițională și obligatorie a așa-ziselor școli publice.

fonie a 9-a, cu o nouă «odă a bucuriei») Kreshover zice că au fost identificate bacteriile care ne mîncă dinții și anunță, sus și tare, așa: «Ne pregătim acum să lansăm asaltul final împotriva lor... Cariile vor fi lichidate deci tot prin asalturi finale. Stăm bine — dar ne dăm seama cît de bine stăm? Miine, printr-o ofensivă generalizată, se va descoperi leacul împotriva bătăturilor de la degetele mici. Poimiine, un atac masiv al specialiștilor va împiedica sugacii să mai facă pipi în scutecele proaspăt schimbate. Răspoiimiine — un mîcel... Dar dacă e vorba să vorbim atît de inept, prefer ca încă o sută de ani să-mi tratez cariile — pașnic și cu durerile planificate — la dentistul meu de la policlinica din Negustori...»

ÎN CONTINUAREA CELOR DE MAI SUS...

Cui i se pare că poziția mea (față de aplicarea unor termeni prea tari în cele mai pașnice acțiuni, cum ar fi pacea dinților) e deplăsată, intelectualistă sau neavenită,

il rog să se uite bine la ce a făcut-nul Auguste Riffard din Sain Etienne într-o frumoasă noapte de toamnă — noapte fără tunete, fără fulgere sau mase de aer rece la 170 km/oră, confruntate cu mase de aer cald. Scos din fire de zgomotul vesel din casa de peste drum monsieur Auguste — la numai 48 de ani — apucă decis pușca de vînatoare și trage trei cartușe sănătoase în ferestrele vecinilor; geamurile se fac țîndări, cheflii nu mai spun nici pis, cu atît mai mult cît cît gloanțele le trec pe lîngă urechi. Cînd își revin — cheful se sparge un copil de 11 ani zace rînit pe parchet. Trimis Parchetului (ce cu literă mare, ceea ce deodată (altceva), agrosorul se mărturisește deprimat și cade într-o lungă criză de plîns. E de înțeles — pe plan individual. Dar pe plan colectiv se va înțelege ce înseamnă că oamenii — fie și unul, o dată — au ajuns să tragă concret cu pușca împotriva zgomotelor? Dacă dentistul care pleacă la asaltul cariilor vi se pare prea abstract, urmăriți ambulanța care a venit să-l ridice pe micul Alain din Rue de la Mufetière. Căci, totdeauna, copiii...

Radu COSAȘU

reclamă
eficientă prin
**AGENȚIA
DE
PUBLICITATE
I. S. I. A. P.
str. Eforiei
nr. 6
BUCUREȘTI
tel. 16 79 45**

**MICĂ
ȘI MARE
PUBLICITATE**